

ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

* ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ *

ΑΘΗΝΑΙ

Σάββατο 10 Ιουνίου 1933
 Έτος Α'—Άριθ. φύλλου 6
 Τιμή φύλλου Δρχ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ:

ΑΛΕΞ ΜΑΥΡΟΓΕΝΗ
 ΜΑΡΙΑ—ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΛΟΥΡΙΩΤΗ
 Γραφεία: Πινδάρου 30

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

Έσωτερικού . . . Δρχ. 75
 Έξωτερικού . . . Σελίνια 5
 Αμερικής . . . Δολλάριον 1
 Αιγύπτου . . . Γ. Δ. 25

ΕΝΑΣ ΜΗΝΑΣ ΣΤΗ ΒΟΥΛΑ

Ποιός δὲν ἔτυχε νὰ ἐκδράμῃ ὡς τὴν Βοῦ-
 λα, τὴν γραφικὴ αὐτὴ παραθαλασσίᾳ ἑξοχίῃ,
 ποὺ παρουσιάζει ὅλες τὶς φυσικὲς ὁμορφί-
 ἐς τῆς Γλυφάδας, καὶ συγχρόνως τὸ χάρισμα...
 νὰ μὴν εἶνε κοσμικὴ;

Ἡ Βοῦλα εὐτυχῶς διατηρεῖ ἀκόμῃ κάτι
 τὸ πρωτόγονο, καὶ αὐτὸ εἶνε ἀσφαλῶς ποὺ
 τὴν καθιστᾷ τόσο συμπαθῆ, ἐνῶ συγχρόνως
 χάρις στὸ Πατριωτικὸ Ἰδρυμα ἀποβαίνει
 καὶ ἡ εὐεργετικὴ παραλία τῆς ὑγείας τῶν
 παιδιῶν μας.

Προτὸ ὅμως ἀρχίσουν οἱ διάφορες παι-
 δικὲς ἀποστολὲς τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρύμα-
 τος, γιὰ τὶς ὁποῖες προσεχῶς θὰ μιλήσωμε,
 τὸ κτίριο τοῦ Πατριωτικοῦ στὴν Βοῦλα δὲν
 μένει ἀχρηστο προσφέρει φιλοξενία στὶς
 μαθήτριες τοῦ Μαρασλείου, ποὺ ἐδῶ καὶ
 τρία χρόνια περνοῦν ἐκεῖ τὸν τελευταῖο σχο-
 λικὸ μῆνα τῆς χειμερινῆς περιόδου.

Ἔτσι ὅταν πρὸ ἡμερῶν ἀποφασίσασμε νὰ
 ἐπισκεφθοῦμε τὸ παραθερίζον εἰς τὴν Βοῦλα
 «Μαράσλειον» μᾶς ὑπεδέχθησαν μ' ἐνθου-
 σιασμὸ οἱ μαθήτριες του, καὶ σὲ σχετικὲς μᾶς
 ἐρωτήσεις ἐδέχθησαν νὰ μᾶς διηγηθοῦν τὴν
 ζωὴ τους ἐκεῖ πέρα.

— Ὅλα γίνονται ἐδῶ στὸ ὑπαιθρο μᾶς
 λέγει μὰ ἀπὸ τὶς κοπέλλες. Κάτω ἀπὸ τὰ
 πεῦκα ἢ τὰξις τῆς ἰστορίας, πέρα ἐκεῖ κάτω
 στὴν ἀμμουδιὰ μᾶς μιλοῦν γιὰ κοσμογραφία,
 ἐπάνω στὰ βράχια γίνεται τὸ μάθημα τῆς
 Φυσικῆς καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

«Γιὰ νὰ πάρωμε ἀέρα δὲν χρειάζεται...
 ν' ἀνοίξωμε παρὰθύρα, ἀναπνέομε διαρκῶς,

ἀναπνέομε ἰώδιο τῆς θάλασσης καὶ ὀξυγόνο
 ἀπὸ τὰ πεῦκα!

— Καὶ πῶς περνάτε ὅλη τὴν ἡμέρα σας
 τὴν ρωτοῦμε;

— Σηκωνόμεθα πολὺ πρῶτῃ, γιὰτὶ μόλις
 φέξει μᾶς εἶνε ἀδύνατον πιά νὰ μείνωμε
 στὸ κρεβάτι, τόσο ὁμορφα εἶνε στὴν ἀκρο-
 θαλασσίᾳ. Προγενματίζομε, κάνομε λίγη
 γυμναστικὴ, καὶ στὰς 8 ἀρχίζουν τὰ μαθή-
 ματα. Βλέπετε τότε τὸν καθηγητὴ ἐπὶ κε-
 φαλῆς καὶ μπουλούκια, μπουλούκια τὶς μα-
 θήτριες νὰ ξεκινοῦμε νὰ βροῦμε καμμιά σκι-
 ερὴ γωνίτσα, καὶ νὰ στρωθοῦμε ὅλες κάτω
 γιὰ νὰ παρακολουθήσουμε μὲ προσοχὴ τὸ
 μάθημα

— Δὲν ἀφαιρεῖσθε ἀπὸ τὶς τριγύρω ὁμορ-
 φίες ποὺ σᾶς περιβάλλουν;

— Κάθε ἄλλο. Τὸ μυαλό μας εἶνε ξεκού-
 ραστο καὶ παρακολουθοῦμε τὴν διδασκαλίᾳ
 πολὺ καλλίτερα ἀπ' ὅταν εἶμεθα στὴν πόλι.
 Αὐτὸς ὁ μῆνας στὴν ἑξοχίᾳ μποροῦμε νὰ σᾶς
 ποῦμε πῶς εἶνε τόσο ἀφέλιμος γιὰ μᾶς ὅσο
 ὀλόκληρη ἡ σχολικὴ χρονιά.

— Καὶ μετὰ τὰ μαθήματα;

— Ἡ παράδοσις ἐξακολουθεῖ ὡς τὰς 11,
 καὶ ἔπειτα κάνομε τὸ μπάνιο μας στὴν θά-
 λασσα μὲ ὅλους τοὺς κανόνες τῆς ὑγιεινῆς,
 αὐξάνοντας δηλαδὴ κανονικὰ τὸν χρόνο τῆς
 παραμονῆς μας μέσα στὸ νερό. Προγενματί-
 ζομε, ἀναπαυόμεθα, τ' ἀπόγευμα λίγο μά-
 θημα πάλι, μελέτη καὶ ἔπειτα παιχνίδια, ἀ-
 θλητισμὸς, περίπατος καὶ κουβεντοῦλα ὡς τὸ
 βράδυ, μὲ τὸ γεῦμα ποὺ μεσολαβεῖ καὶ τὴν

κατάκλιτοι πού γίνεται συνήθως στὰς 10.

— Δηλαδή ένας μήνας ζωῆς πού θά σᾶς μένει ἀξέχαστη;

— Ἀκριβῶς ὅπως τὸ λέτε, μᾶς ἀπαντοῦν μὲ μιὰ φωνή ὅλες οἱ μαθήτριες, κι' εὐγνωμονοῦμε τὸν Διευθυντὴ μας πού πρῶτος ἐδῶ στὸν τόπο μας εἶχε τὴν ἔμπνευσι νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ σύστημα αὐτό.

Ζητοῦμε νὰ ἰδοῦμε τὸν Διευθυντὴ τοῦ Μαρασλείου, καὶ ὁ κ. Τσοπανάκης μᾶς δέχεται φιλοφρονέστατα καὶ μᾶς συνιστᾷ τοὺς διαφοροὺς συνεργάτας τῆς ὡραίας ιδέας του.

Τὸν συγχαίρομε γιὰ τὴν πρωτοβουλία πού εἶχε αὐτὸς πρῶτος στὴν Ἑλλάδα νὰ προσφέρῃ στὰ παιδιά τοῦ Μαρασλείου, ἀντὶ ἐλαχίστου ποσοῦ μιὰ τέτοια καθ' ὅλας τὰς ἀπόψεις ἀπόλαυσι, καὶ τοῦ περιγράφομε τὴν συγκίνησι τῶν παιδιῶν καὶ τὰ ζωηρὰ χρώματα, μὲ τὰ ὁποῖα μᾶς ἐμίλησαν γιὰ τὴν ζωὴ τους στὴν Βούλα.

Κι' ὁ κ. Τσοπανάκης μὲ τὴν μετριοφροσύνη καὶ τὸ ἀπλὸ ὕφος πού τὸν διακρίνει μᾶς λέγει:

— Αὐτὸ εἶνε γιὰ μᾶς ὅλη ἡ ἱκανοποίησις πού μποροῦμε νὰ ζητήσωμε, νὰ βλέπωμε τὰ παιδιά μας γεμάτα ὑγεία καὶ εὐχαριστημένα.

Πῶς εὐρέθηκε ὁ καρῆς

Στὸν 19ο αἰῶνα ἓνας εὐσεβῆς μωαμεθανὸς πού τὸ ὄνομά του ἀναφέρεται ἀκόμη καὶ τώρα μὲ εὐλάβεια στὴν Ἀνατολὴ ἀποκοιμόταν πάντα ὅταν ἔκανε τὴν προσευχὴ του. Μιά μέρα πού γιὰ νὰ τ' ἀποφύγῃ ἄρχισε νὰ κάνει περίπατο στὴν πεδιάδα βλέπει ἓνα βοσκὸ πολὺ θυμωμένον πού τὰ εἶχε μὲ τίς κασίκες του γιατί ἔτρωγαν τὰ κλαριά ἐνός θάμνου.

Τὸν ρώτησε τὴν ἀφορμὴ τοῦ θυμοῦ του καὶ αὐτὸς τοῦ ἀπήντησε:

— Μόλις φάνε ἀπ' αὐτὸ τὸ δένδρον τὰ καταραμένα αὐτὰ τετραπόδα δὲν μ' ἀφήνουν σὲ ἡσυχία. Πηδᾶνε σάν τρελλὰ καὶ δὲν στέκουν οὔτε στιγμὴ.

Ὁ μωαμεθανὸς πλησίασε τότε τὸν θάμνον ἔκοψε μερικὸς καρπούς ἀπ' αὐτοὺς πού ἦσαν κρεμασμένοι στὰ κλαριά, μόλις ἐγύρισε σπῆτι του τοὺς ἔβρασε καὶ ἤπια τὸ ζουμί τους. Σὲ λίγο ἄρχισε νὰ ζωηρεύη, νὰ εὐθυμῆ καὶ ὅλη του ἡ νύστα ἐπέρασε μονομιᾶς. Τότε κατάλαβε πῶς τὴ ζωηρότητα αὐτὴ τοῦ τὴν εἶχε δώσει τὸ ποτὸ πού εἶχε πιῆ καὶ πού δὲν ἦταν ἄλλο παρὰ καφῆς κι' ἀπὸ κείνη τὴ μέρα ὁ καφῆς ἀρχισε νὰ θεωρεῖται τὸ ἀπαραίτητο ποτὸ πού ἔγινε γνωστὸ ἀμέσως σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπη.

Ἀνέκδοτα

Μέγεθος ἀφηρημάδας

Ὁ Λουδοβίκος 15ος ἐφημιζέτο γιὰ τὴν ἀφηρημάδα του, πού ἦταν ἀποτελεσμά τῆς μεγάλης δειλίας πού τὸν ἐχαρκτηρίζε.

Μιά μέρα ἀποτεινόμενος σ' ἓναν ἀπεσταλμένον τῆς Βενετίας τὸν ἐρώτησε:

— Ἀλήθεια πόσα εἶναι τὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου τῶν Δέκα;

Πρωτότυπο τέχνασμα

Ὁ Ἀλκιβιάδης εἶχε ἓνα θαυμάσιον σκυλὶ πού τὸ εἶχε ἀγοράσει πολὺ ἀκριβὰ. Μιά μέρα τοῦ ἔλαθε ἡ ιδέα νὰ τοῦ κόψῃ τὴν οὐρὰ καὶ ὅλοι οἱ φίλοι του ἄρχισαν νὰ τὸν κοροϊδεύουν γιατί τὸ σκυλὶ του ἦταν πολὺ ὡραιότερον πρῖν.

— Τόσο τὸ καλλίτερον, εἶπεν ὁ Ἀλκιβιάδης γελῶντας, ἔτσι τουλάχιστον θὰ παύσουν οἱ Ἀθηναῖοι ν' ἀσχολοῦνται μαζί μου, γιατί θ' ἀσχοιοῦνται μὲ τὸν σκύλο μου.

Ἐκκλειψις Ἡλίου

Μιά μέρα πού ὁ Περικλῆς ταξίδευε στὴ θάλασσα ἔγινε ἐκκλειψις ἡλίου καὶ ὁ τιμονιέρης φοβήθηκε τόσο πού ἐγκατέλειψε τὴ θέσι του. Τότε ὁ Περικλῆς τὸν ἐπλησίασε, τοῦ σκέπασε τὸ πρόσωπό μὲ τὸ μανδύα του καὶ τὸν ρώτησε:

— Φοβάσαι;

— Ὁχι. ἀπήντησε αὐτὸς.

— Τότε λοιπὸν, γιατί φοβήθηκες πρῖν; Ἡ μόνη διαφορὰ ἦταν πῶς τὸ ἀντικείμενον πού ἐκάλυψε τὸν ἥλιον ἦταν μεγαλεῖτερον ἀπὸ τὸν μανδύα μου.

Εἰλικρίνεια μὴ φορῶ

Ἐνα γερό κι' ὠραῖο παλῆκᾶρι ζητιάνευε σὺν δρομῷ, ὅταν τὸ πλησίαζε ἓνας διαβάτης καὶ τοῦ λέει.

— Γιατί ζητιανεύεις ἀφοῦ εἶσαι νέος καὶ γεμάτος ὑγεία;

— Ἀλλοίμονο! κύριε, εἶμαι τόσο τεμπέλης ἀπήντησε ὁ ζητιάνος καὶ ὁ διαβάτης πού ἐνθουσιάστηκε τοῦ εἶπε.

— Πάρε λοιπὸν ἓνα τάλληρον γιὰ τὴν εἰλικρίνειά σου

Ἑβραϊκὸ σαζάρι

Ἐνας Ἑβραῖος ἐπιχειροῦσε νὰ πουλήσῃ στὸν Ἀλφόνσο βασιλεῖα τοῦ Ἀραγκῶν, μιὰ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου καὶ τοῦ ἐξητοῦσε πεντακόσια δουκάτα.

— Σκέπτεσαι τί λές, τοῦ εἶπε ὁ βασιλεὺς, εἶσαι πολὺ πῶς συμφεροντολόγος ἀπὸ τοὺς προγόνους σου. Ἐκβίνοιεπούλησαν τὸν Χριστὸ πού ἦταν βασιλιάς τους 30 δεινάρια καὶ σὺ ζητᾶς 500 δουκάτα γιὰ τὴν εἰκόνα τοῦ ὑπηρετοῦ του;



Ὁ Φάνης στὴν Ἀκρόπολη

— Ἐνας ἄνθρωπος, θείτσα, ἐδῶ παλεύει μ' ἓνα παράξενο θεοῖο. Κύτταξέ το! Ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω μοιάζει μὲ ἄλογο κι' ἀπὸ τὴ μέση κι' ἀπάνω μὲ ἄνθρωπο.

Ὁ Φάνης στεκόταν μπροστὰ στὶς μετόπες τοῦ Παρθενῶνα πού παριστάνουν τὴν Κενταυρομαχίαν.

— Αὐτὰ τὰ θεοῖα, Φάνη, εἶνε οἱ Κένταυροι! Κάτι ἀγριάνθρωποι τοῦ παλιοῦ καιροῦ, πού ὁ βασιλιάς τους ἔκλεψε, τὴν ὥρα τοῦ γάμου της, μιὰ ὄμορφη νύφη... Ὁ γαμπρός, ἓνας ἥρωας Λατίθης, μὲ τοὺς καλεσμένους, ἐπιτεθήκαν ἐναντίον τους καὶ τὴ γλύτωσαν... Αὐτὴ τὴ μάχη παριστάνουν αὐτὰ τὰ ἀνάγλυφα! Κύτταξί! Ἐδῶ ὁ ἥρωας εἶνε ὁ νικητὴς καὶ κρατᾷ τὸ θεοῖο ἀπὸ τὸ κεφάλι, ἐνῶ πίσω ἀπὸ τὸ θαυμάσιον γυμνὸ κορμί του, ἀνεμίζεται σάν ἓνα μεγάλο φτερό ὁ μανδύας κάνοντάς τον ἀκόμη πῶς μεγαλοπρεπῆ μὲς τὴ νίκη του!

— Ναί, μὰ στὴν ἄλλη μετόπη δίπλα, νικητὴς εἶνε ὁ Κένταυρος· κύτταξε τὸν δυστυχισμένον Λατίθην νεκρὸ μπρός στὰ πόδια του. Τὸ θεοῖο ὑψώνει τῶρα θριαμβευτικῶς τὴν οὐρὰ του καὶ καμαρώνει.

— Ἐτσι συμβαίνει καὶ στὴ ζωὴ, Φάνη μου. Πότε νικεῖται κανένας καὶ πότε νικά. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει ν' ἀπογοητεύεται ποτὲ σάν χάνει, μὰ κι' οὔτε νὰ περηφανεύεται πολὺ γιὰ τὴ νίκη του.

Στὴν διπλανὴ αἴθουσα ὁ Φάνης ξιφινιάστηκε. Μιά μεγάλη σάλα γεματὴ κοπέλλες! Πήγαινε ἀπὸ τὴ μιὰ στὴν ἄλλη, τίς κύτταξε μὲ θαυμασμό κι' ἂν δὲν τοῦχα συστήσει πῶς δὲν πρέπει ν' ἀγγίξῃ πουθενὰ στὰ μουσεῖα, σίγουρα θάβηκε μὲ τὰ χέρια του τὰ φορέματά τους καὶ τίς κοτσίδες τους.

— Τί ὡραῖες κοπέλλες, θείτσα! Ποιες εἶνε; Τί παριστάνουν; κι' αὐτὴ ἡ θεώρατῃ μήπως εἶν' ἡ βασιλισσά τους; Γιατί εἶνε ἔτσι πλούσια ντυμένες; Γιατί χαμογελοῦν ὅλες; Τί κρατοῦν στὸ χέρι;

— Μιά μιὰ τίς ἐρωτῆεις σὲ παρακολῶ Φάνη... Δὲ μπορῶ βέβαια ν' ἀπαντήσω μονομιᾶς σ' ὅλες. Αὐτὲς εἶναι οἱ περίφημες Κόρες τῆς Ἀκρόπολεως... Ἀγάλματα ἀφιερωμένα στὴν Ἀθηνᾶ. Παρίσταναν ἀρχοντοπούλες πού τῆς ἔφεραν δῶρα... Εἶναι πολυτελέστατα ντυμένες! Φοροῦν τὸν Ἰωνικὸ πέπλον—ἀσπρο κέντημα μὲ Μαϊάνδρους—σταυρωτὰ σ' ὁ στήθος κι' ἀπὸ μέσα φαίνεται ὁ χρωματιστὸς χιτῶνας. Μὲ τῶνα χέρι καθῶς βλέπεις ἀνασηκῶνας τὸ φρόσμά τους καὶ μὲ τᾶλλον κρατοῦσαν τὸ δῶρό τους.

— Καὶ τί ὡραῖα ποῦναν κτενισμένες. Ἐχουνε ὅλες μπουκίες καὶ τὰ σγορὰ τους μαλλιὰ μπρός στὸ μέτωπο, καθῶς πέφτουν, θαρρεῖς πῶς εἶναι στεφάνι. Γιατί, θείτσα μου, νὰ μὴ κτενίζονται καὶ σήμερον ἔτσι ὡραῖα οἱ γυναῖκες;

— Δὲν ἔξρω παιδί μου... νομίζω πῶς δὲν ἔχουν καιρό...

— Μὰ γιατί χαμογελοῦν ἔτσι ἡ μιὰ στὴν ἄλλη;... κάποια ἀ τὴν παρῆα τους θάπε κανένα ἀστεῖο!

Τοῦ ἐξήγησα πῶς τὸ χαμόγελο αὐτὸ καθῶς καὶ τὰ σγορὰ, σάν στεφάνι, μαλλιὰ στὸ μέτωπο, τὰ φουσκωτὰ μάγουλα καὶ μάτια καὶ οἱ συμμετρικῆς πτυχῆς στὰ φορέματα — πού δὲν κυμάτιζαν τόσο ἐλεύθερα ὅπως τῆς Νίκης πού εἶδαμε στὴν ἀρχὴ — ἦταν σημάδια πῶς τ' ἀγάλματα αὐτὰ, ἦσαν καμωμένα τὸν 6ο αἰῶνα, πολὺ πρῖν ἀπὸ τὸ Φειδία, τότε πού ἡ τέχνη δὲν εἶχε τόση ἐλευθερία καὶ ἰδανικὴ ὁμορφιά ἀκόμη.

— Μ' αὐτὴ ἐδῶ δὲν χαμογελά, θείτσα... Μοιάζει σάν θυμωμένη.

— Τὴν λέν «ἡ μικρὴ πεισματάρη» ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἔχει αὐτὸ τὸ μορφασμὸ στὸ στόμα... Μὰ εἶνε πολὺ χαριτωμένη κι' αὐτὴ γιατί ἔχει δικὴ τῆς φυσιογνωμία καὶ ἔμφρασι, ὅπως καὶ ὅλες οἱ ἄλλες πού δὲν μοιάζουν, παρὰ στὸ χαμόγελο καὶ στὸ ντύσιμο, μεταξὺ τους.

Στὴν διπλανὴ αἴθουσα ὁ Φάνης στάθηκε μπροστὰ στὸ «Μοσχόφορον», ἓνα νέο



Ἡ Μικρὴ πεισματάρη

πού φέρνει σιόν ὄμο του ἓνα μοσχάρι, νά τὸ θυσιάσῃ σιόν Ἐρμῆ.

— Τί σοῦ κάνει ἐντύπωση σ' αὐτὸ τὸ ἄγαλμα Φάνη;

— Μοιάζει μὲ σανίδα καὶ τὸ φόρημά του εἶνε ὀλόσιον χωρὶς πτυχές. Χαμογελά κι' αὐτὸς μὰ ὄχι τόσο ὥραϊα ὥπως οἱ Κόρες.

— Ὅλα αὐτὰ πούλες μὰ; δειχνοῦν πὼς εἶνε ἀκόμη πιὸ παλιὸ κι' ἀπὸ τὸν βο αἰῶνα... Εἶνε ἀπὸ τὰ πρῶτα ἀγάλματα... Στὴν ἀρχὴ γίνοντοσαν ἀπὸ ξύλο... Ὑστερα ἀπὸ μάρμαρο μὰ γιὰ νὰ μιμηθοῦν τὸ σχῆμα τῶν ξυλίνων τὰ κάνανε κι' αὐτὰ ἐπίπεδα σάν σανίδα. Σιγά-σιγά ὅμως κῦταξαν τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων καὶ ἔμαθαν νὰ τὰ κάνουν φυσικά καὶ ὥραϊα...

Φθάσαμε πιά στὴν ἐξοδο τοῦ Μουσείου. Ἡ πελώρια Ἀθηνᾶ σκότωνε τὸν Ἐκατόγχειρα, ἐνῶ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΒΡΕΜΜΕΝΟ ΤΟ ΠΑΞΙΜΑΔΙ

ΑΘΗΝΑΣ Ν. ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Κάθε παροιμία πού πολλές φορὲς ἀπὸ συνήθεια μεταχειρίζομαστε στὴν ὀμιλία μας ἔχει μαζὺ μὲ τὴ βαθύτερη τῆς ἔννοια καὶ τὴ δική της παράδοσι. Ὅταν λέμε σ' ἓνα ἄνθρωπο «Βρεμμένο τὸ θέλεις τὸ παξιμάδι» αὐτὸ σημαίνει:

— Εἶσαι τεμπέλης καὶ τὰ θέλεις ὅλα στὰ χεῖρα ἔτοιμα χωρὶς ἐσὺ νὰ κοπιᾶξῃς γιὰ τίποτα. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ παροιμία βγήκε ἀπὸ τὴν παρακάτω ἱστορία:

Μιά φορὰ ζούσαν στὴν Πόλῃ πάρα πολλοὶ τεμπέληδες. Συμφώνησαν λοιπὸν ὅλοι μαζὺ νὰ κατοικήσουν στὴν ὄχθη ἐνὸς ἀπόμρου ποταμοῦ· κι' ὅλη μέρα ἔμεναν ξαπλωμένοι τόσο κοντὰ στὸ ποτάμι, ὥστε ὅταν ἤθελαν νὰ πιοῦν νερὸ, χωρὶς νὰ κινηθοῦν ἀπὸ τὴ θέσι τους ἄπλωναν τὸ χέρι μὲ τὸ ποτήρι τους κι' ἔπιναν. Ἀπὸ φαί δὲν κατοπεροῦσαν γιὰτι πάντ' ἀπόιοι σπλαχνικὸς ἄνθρωπος κάτι τοὺς ἔδινε ὥστε δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ πεθάνουν ἀπὸ τὴν πείνα. Τόση ὅμως ἦταν ἡ τεμπελιά τους πού καὶ ὅταν τοὺς ἔρωγαν ἡ μυῖγες δὲν σήκωναν τὸ χέρι νὰ τίς διώξουν.

Ὅσοι περοῦσαν καὶ τοὺς ἔβλεπαν, τοὺς ἐλεινολογοῦσαν καὶ διγγοῦντο τὴν ἀηδία πού τοὺς προξενοῦσε αὐτὸ τὸ θέαμα.

Γι' αὐτὸ καὶ ἀποφάσιαν νὰ τοὺς ἐξορίσουν γιὰ νὰ καθάρῃ ὁ τόπος ἀπ' αὐτοὺς.

Ἡ φήμη τους σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ἔφθασε ὡς τὸ παλάτι. Ὁ βασιλεὺς δὲν ἠθέλε νὰ πιπέψῃ σὲ τόση ἀθλιότητα γι' αὐτοὺς κι' ἀποφάσισε νὰ πάμῃ μὲ τὴν ἀκολουθία του, νὰ τοὺς ἰδῇ μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια. Πῆρε μαζὺ του καὶ κάμποσα σακούλια παξιμάδια νὰ τοὺς μοιράσῃ. Αὐτοὶ σάν τὸν εἶδαν οὔτε σηκώθησαν ἀπὸ τὴν τεμπελιά τους γιὰ νὰ τὸν χαιρετήσουν. Ὁ βασιλεὺς, ὅμως ἀρχισ νὰ τοὺς συμβουλεύῃ μὲ ὕφος πατρικὸ πὼς πρέπει ν' ἀλλάξουνε ζωὴ νὰ πιάσουνε δουλειά, γιὰτι ἡ ἐργασία εἶναι ἡ μεγαλειότερη τιμὴ γιὰ τὸν ἄνθρωπο, εἶναι ὁ νόμος τῆς ζωῆς; κι' ὅποιος ζῆ ἀεργος εἶναι μιὰ ντροπὴ καὶ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του

πλάι τῆς ἄλλοι δυὸ γίγαντες ἦσαν πεσμένοι. Πιὸ πέρα ἓνας τρικέφαλος θεὸς καμάρωνεστὸν Ἡρακλῆ πού πάλευε μὲ τὸν Τρίτονα. Λεοντόρα κατασπάραζαν βῶδια καὶ στὴν τελευταία αἰθουσα—τὴν πρώτη δηλαδή γιὰ τοὺς ἄλλους—ἓνα ἀνάγλυφο δὲν ξεχώριζες πιά τί παρίστανε: τόσο ἦταν χαλασμένο.

— Ἀνάποδα βγήκατε, μὰ; εἶπε ὁ φύλακας.
— Αὐτὸ σημαίνει πὼς μπήκαμε κι' ἀνάποδα, πρόσθεσα χαμογελώντας στὸ Φάνη...

Προχωρήσαμε πρὸς στὴν ἐξοδο... Ὁ ἥλιος χρύσωσε πάντα λαμπρὸς τὸν Παρθενῶνα κἀνοντάς τὸν ἀκόμη πιὸ περήφανο καὶ πιὸ μεγαλοπρεπῆ... Κατεβήκαμε σιωπηλοὶ κι' εὐχαριστήμενοι...

Τὸ προσκύνημα εἶχε τελειώσει !!

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ ΠΑΠΑΔΑΚΙ



Ἄσωμνημονεύματα ἐνὸς λύκου

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὅσες μέρες ἔμεινα ἄλυσσοδεμένος στὸ σταῦλο μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ καταλάβω ποῖοι ἦσαν φίλοι μου καὶ φαντασθῆτε ὅτι ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα τοῦ κτήματος μόνο ἡ Ψιψίνα μ' ἐσκέφθη καὶ μοῦφερε μιὰ πέρδικα πούχε κατορθώσει νὰ κλέψῃ μέσα ἀπὸ τὸ ταγάρι τοῦ δασοφύλακος. Ἡ χειρονομία τῆς μ' ἐσυγκίνησε καὶ ὠρκίσθηκα νὰ τῆς ἀνταποδώσω τὴν εὐγένεια ὅταν θᾶβγαίνα ἀπὸ τὴ φυλακή μου.

Πὼς μὲ ἔμαθαν κυνηγί

Θὰ ἤμουνα πέντε μηνῶν ὅταν ὁ κύριος μου ἔκανε τὴ σκέψι πὼς ἦταν καιρὸς νὰ μάθω κυνηγί. Μιά μέρα λοιπὸν μ' ἐπῆρε μαζὺ μὲ τὸν Φλόκο κι' ἐξεκινήσαμε γι' ἀγοριόπατιες.

Ἐγὼ ἐπροσπαθοῦσα νὰ καταλάβω ποῖα θὰ ἦσαν τὰ καθήκοντα μου κι' ἐκύνταζα μὲ μεγάλη προσοχὴ νὰ ἰδῶ τί ἔκανε ὁ Φλόκος. Ἐκείνη ἀκριβῶς τῆ στιγμῇ ὁ κύριος μου εἶχε σκοπεύσει μιὰ πάπια καὶ βλέπω τὸν Φλόκο νὰ ξαμολύεται μέσ' στὸ νερὸ, νὰ τὴν πᾶνει καὶ νὰ τοῦ τὴν φέρνῃ.

— Μπράβο, Φλόκο, τοῦ λέει ὁ κύριος του, εὐγε! Εἶσαι περίφημο σκυλί. Τὸ βράδυ θᾶχης διπλὴ μερίδα φαγί.

— Αὐτὸ ἦταν; ἐσκέφθηκα. Νὰ τοῦ φέρω ἐγὼ δέκα πάπιες!

Ὑστερα ἀπὸ μιὰ ἐβδομάδα ὁ κύριος μου μὲ ξαναπῆρε μαζὺ του, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορὰ χωρὶς τὸν Φλόκο κι' ὅταν βρεθῆκαμε στὸ δάσος αἰσθάνθηκα ἀμέσως μιὰ μέθη γλυκαῖά. Τὸ ἄρωμα τῶν δένδρων ἡ θεά τοῦ χόρτου, ὅλα αὐτὰ μ' ἔκαναν νὰ θυμηθῶ πὼς ἤμουνα λύκος καὶ καθὼς ὁ ἀφέντης μου ἦταν ἀπισχολημένος μὲ τὴν ἐπιθεώρησι τοῦ κτήματος ἐγὼ γύριζα ἐλεύθερος.

Ἦταν ὁμως πεπρωμένο νὰ μὴν τελειώσῃ καλὰ αὐτὴ ἡ ὁμορφὴ μέρα. Γιατι καθὼς ἔτρεχα ἐλεύθερος κι' ἀπολάμβανα τὸν καθαρὸ ἀέρα

βλέπω ἔξαφνα πάπιες νὰ λούζονται μέσα στὰ νερὰ μᾶς λίμνης.

— Ἀ! νὰ περιστάσις, ἐσκέφθηκα, νὰ εὐχαριστήσω τὸν κύριο μου.

Καὶ ἔρποντας πλησιάζω στὴν ὄχθη καὶ ἀρπάζω μιὰ πάπια ἀπὸ τὸν λαιμὸ καὶ τὴν πηγαίνω στὸν ἀφέντη μου γεμάτος χαρὰ.

— Ἐπνίξε μιὰ πάπια! φώναξε αὐτὸς. Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε νὰ πνίγῃ ὅτι βρῖσκεται στὸν δρόμο του.

Καὶ ἡ ἀνταμοιβή μου ἦταν μιὰ κλωτσιὰ στὴν κοιλιὰ. Αὐτὸ δὲν τὸ καταλάβαινα. Ὁ Φλόκος γιὰ μιὰ πάπια εἶχε πάρῃ διπλὴ μερίδα φαγί κι' ἐγὼ πού εἶχα κάνει τὸ ἴδιο ἔτρωγα κλωτσιές; Ὁ κύριος μου ἦταν τρελλός;

Δὲν ἄργησα νὰ μάθω ὅτι ὁ κύριος μου δὲν ἦταν διόλου τρελλός, ἀλλὰ ἡ πάπια πού εἶχε φέρει ὁ Φλόκος ἦταν ἀγοριόπατια ἀπ' αὐτὲς πού κυνηγοῦν, ἐνῶ ἡ δική μου ἦταν πάπια ἡμερη πού ἀνῆκε σὲ κάποιους γειτόνας κι' ἀναγκάσθηκα ὁ ἀφέντης μου νὰ τὴν ἀκριβοπληρώσω.

Χωρὶς νὰ τὸ θέλω εἶχα κάμει κακὸ ἀντί γιὰ καλὸ.

— Ἀ! βρωμερὸ ζῶο, εἶπε ὁ κύριος μου θυμωμένος, θὰ μείνῃς δεκαπέντε μέρες ἄλυσσοδεμένος.

Μ' ἔπιασε τρομάρα ὅταν τὸ ἄκουσα καὶ σ' ὅλο τὸν δρόμο πού γυρίζαμε στὸ κτήμα σκεπτόμουνα τί θα μποροῦσα νὰ κάνω.

Μιά διέξοδο ἔβλεπα: Νὰ φύγω μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀδικία τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ ἀμέσως τὸ ἴδιο βράδυ, πρὶν προφθάσουν νὰ μοῦ ἐπιβάλλουν τὴν τιμωρία μου ἐπῆρα τὸ σάκκο μου καὶ τὸ μπαστοῦνι μου κι' ἀφοῦ ἀποχαιρέτησα τὴν καλὴ Ψιψίνα ἐξεκίνησα νὰ φύγω...

(Ἀκολουθεῖ)

ΞΕΝΟΙ ΘΡΥΛΛΟΙ

ΟΙ ΙΠΠΟΤΕΣ ΤΟΥ ΣΑΝ ΓΚΡΑΛ

Σε καιρούς που τις χώρες γύριζαν ιππότες, με θώρακες και μακρούα σπαθιά, γεννήθηκε κοντά σ' ένα δάσος ένα παιδί, που η μητέρα του τ' ωνόμασε Πάρσιφαλ.

Από μικρό, η γυναίκα αυτή φύλαγε το παιδί, μήπως όταν μεγάλωνε της έφτυνε άκολο θάνατος ιππότες που θα τύχαινε νάβρισκε μπρός του.

Γι' αυτό το κρατούσε πάντα μέσα στο δάσος μακριά από τον κόσμο και τ' άνατρεφε μαθαίνοντάς το ν' αγαπάη το Θεό και τὰ πουλιά που κλαιδούσαν κι ήταν οι σύντροφοί του.

Έτσι ο Πάρσιφαλ μεγάλωσε κοντά στη μητέρα του χωρίς να έχει δη άλλους ανθρώπους.

Μιά μέρα ορώται : «Μητέρα, τί είναι Θεός;» κι αυτή του λέει : «Παιδί μου, Θεός είναι το πιό θαυμαστό κι ώρατο που υπάρχει !»

Πέρασε καιρός όταν κάποτε πού ο Πάρσιφαλ καθόταν στο δάσος, βλέπει νάρχωνται τρεις ιππότες που τὰ όπλα τους κι οι θώρακές τους έλαμπαν σαν τον ήλιο.

Πιό θαυμαστό πράγμα στη ζωή του, ώς τώρα, δεν είχε δει ο Πάρσιφαλ και καθώς τούχε πει η μητέρα του, νόμισε πως κάποιος από τους τρεις βέβαια έπρεπε να ήταν Θεός ! Δεν μπορούσε όμως να ξεχωρίση ποιός απ' όλους, γιατί κι οι τρεις ήταν στα μάτια του, το ίδιο θαυματοποι κι ώρατοι.

Γονατίζει λοιπόν μπρός τους ο Πάρσιφαλ και τους φωνάζει. «Ε! ποιός από σας είναι Θεός;»

Αυτό γελάνε κατάκαρδα, με την έρώτησι αυτή και του άπαντούν, πως είναι τρεις ιππότες κάποιου βασιληά.

Ο Πάρσιφαλ τρέχει άμέσως στη μητέρα του και της λέει μ' ένθουσιασμό πως θέλει να φύγη να γίνη κι αυτός ιππότης !

Τὰ κλάματα και τὰ παρακάλια της μητέρας δεν στάθηκαν ικανά να έμποδίσουν το παιδί, και φεύγει για το παλάτι του Βασιληά !

Σαν φτάνει εκεί, γελάνε όλοι μαζί του. «Ο Πάρσιφαλ όμως γρήγορα με την άνδρεία του, κατορθώνει και γίνεται ιππότης.

Κι αρχίζει τώρα κι αυτός να τρέχη στις χώρες, ζητώντας περιπέτειες, βοηθώντας τους αδύνατους όπου τους συναντούσε, όπως συνείθιζαν να κάνουν τότε οι ιππότες, που ήταν οι πιό άγνοιοι και δίκαιοι άνθρωποι στον κόσμο.

Μιά μέρα, ένθ βρισκόταν σε άγνωστη χώρα έρημη από άνθρωπους, βλέπει έμπρός του ένα όλοσπρο παλάτι ! Πλησιάζει κι ανοίγεται η πύλη μονάχη της ! Ο Πάρσιφαλ, χωρίς να ταραχθή μπαίνει μέσα, όπου βρίσκει τραπέζι με τὰ πιό ώραία φαγητά ! Κάθεται να δειπνήση κι άμέσως παρουσιάζεται ένας γέρος που τον περιποιείται, χωρίς να του μιλή.

Στο τέλος του δείπνου περνούν έμπρός του παρθένες, που οι φορεσιές τους είνε όλο από λουλούδια που μοσκοβολούν και τὰ πρόσωπά τους έχουν ούράνια όμορφιά ! Μιά απ' αυτές κρατάει ένα ποτήρι που έλαμπε σαν ήλιος, γιατί ήταν όλο από σμαράγδια !

Ο Πάρσιφαλ σαν ευγενής ιππότης, χωρίς να ρωτήση γι' αυτά που βλέπει, κέρφει και κοιμάται άγνό ύπνο.

Το πρωί σαν ξυπνά το παλάτι είναι έρημο κανείς δεν υπάρχει πια κι ο Πάρσιφαλ φεύγει χωρίς να μάθη που βρισκόταν.

Έπειτα από καιρό πολύ έμαθε, ότι το παλάτι εκείνο ήταν το μοναστήρι του Σάν-Γκράλ, κτισμένο από τον Τιτουρέλ.

Έμαθε ακόμα πως το ποτήρι πουχε δει, ήταν αυτό που ο Ιωσήφ από την Αριμαθεία, όταν σταύρωσαν το Χριστό, μάζεψε το αίμα του μες κει. Κι όταν ο Ιωσήφ πέθανε, άγγελιοι είχαν παρμένο το άγιο αυτό ποτήρι στους ουρανούς και το ξαναφάραν πίσω στη γη μονάχα όταν, Τιτουρέλ με τους άγνους ιππότες του, έχτισαν παλάτι σε μέρος που ήταν δύσκολο να πλησιάζη άνθρωπος, για να φυλαχθή μέσα εκεί το αίμα αυτό το θεϊκό, πουχε χυθή γι' αγαπή των ανθρώπων.

Την άγάπη αυτή, οι φύλακες ιππότες του Σάν Γκράλ, είχαν την υποχρέωσι να την προσφέρουν σε ανθρώπους που έπασχαν άδικα, χωρίς να φανερώνουν από που έρχονται, γιατί άλλοι χάναν άμέσως τη δύναμη, που το άγιο ποτήρι τους έδινε και γύριζαν άπραγοι στο μοναστήρι.

Ο Τιτουρέλ είχε δει τον Πάρσιφαλ που ήταν τόσο διακριτικός κι άγνός κι αποφάσισε να τον κάνει διάδοχο του στο Σάν-Γκράλ. Δεν του φανερώθηκε όμως άμέσως, γιατί ήθελε να δη, ότι ο ιππότης θα βρισκόταν μακριά κι έμάθαινε να είναι το Σάν-Γκράλ, θάχε και πάλι την δεινίαν να τρέξη σε νέους τόπους, να ξαναβρη τον μοναστήρι, όπου ήταν το άγιο αυτό ποτήρι, με το αίμα του Χριστού, που έδινε τέτοια δύναμη στον άνθρωπο, να μωρή να γίνεται βοηθός σε αυτούς που άδικούνται;

Και πραγματικά γνωρίζοντας τώρα ο Πάρσιφαλ, τί ήταν το όλοσπρο παλάτι, τρέχει σε νέες περιπέτειες. κι έπειτα από πολλές προσπάθειες, ξαναβρίσκει το μοναστήρι, σε στιγμή που ο Τιτουρέλ, βλέποντας το θάνατο κοντά τον κάνει αυτόν Βασιληά του Σάν-Γκράλ. Μ.

Ένα καλό μάθημα

Δυό αξιωματικοί ευρέθηκαν κάποτε σ' ένα παρδοχείο μαζί μ' έναν ιερωμένο κι άρχισαν να μιλούν μπροστά του κοροϊδευτικά για τη θρησκεία.

Ο ιερωμένος δεν ειπε τίποτε, αλλά σε λίγη άρχισε να μιλή για πόλεμο και να λέη του κομμου τις άσυναρτησιές. Τότε οι αξιωματικοί παρετήρησαν ότι έλεγε άσυναρτησιές.

—Το ξερω, απήντησε αυτός, λέω κι εγω άνοιξιές όπως έλέγατε πριν κι εσεις όταν μιλούσατε για θρησκεία. Ο καθένας πρέπει να μιλή μόνον για όσα ξερει.



Η ΒΑΡΥΤΗΣ

Θα σας συμβαίνει βέβαια, να ξεκινάτε κάθε τόσο για κάποια εκδρομή.

Πρό της αναχωρήσεως προηγούνται οι προετοιμασίες. Άνοιγεται το σακκίδιο σας και ένα-ένα βάζετε μέσα τὰ διάφορα τρόφιμα που θα πάρετε μαζί σας για τόν μεσημεριανό σταθμό κοντά σε κάποια πηγή, κάτω από τὰ δένδρα ή στην άκροθαλασσιά.

Δεν ξεχνάτε βέβαια πως κάτι πολύ δροσιστικό είνε οι φρέσκες ντομάτες, τὰ άγγουράκια και έν γενει κάθε ώμη σαλάτα. Χρειάζεται όμως να πάρετε μαζί σας και το άπαραίτητο λαδόξυδο, και μέσα στο σακκίδιο σας δεν υπάρχει θέσις παρὰ μόνον για ένα μπουκάλι.

Τί να κάνετε άφου δεν ξερετε πως οι φίλοι σας τρώνε άκριβώς την σαλάτα με περισσότερο ξύδι ή με περισσότερο λάδι;

Το πράγμα είνε άπλόυτατο. Χωρίς περισσότερες διαδικασίες βάζετε σ' ένα και το αυτό μπουκάλι μισό λάδι, μισό ξύδι, και μην άνησυχείτε καθόλου, μπορείτε να εΐσθε βέβαιοι ότι θα ικανοποιήσετε όλα τὰ γούστα.

Ξεκινάτε και περιμένετε πως και τί να φθάσετε στο μεσημεριανό σταθμό για να καταπλήξετε τους συντρόφους σας.

Η ζέστη έχει αρχίσει να γίνεται αισθητή, και οι πιό τεμπέληδες αρχίζουν τὰ παράπονα. «Πότε θα φθάσωμε πιά !» — «Την πηγή θα την βρούμε μόνον τ' άπόγευμα, και τὰ παγούρια μας δεν φθάνουν». — «Έννοια σας, πετάγεσθε σεΐς και λέτε, έχω μαζί μου ό,τι χρειάζεται για μιá δροσιστική σαλάτα, άκόμη και το λαδόξυδο».

— «Μάς υποχρέωσες, σας άπαντάει ένας της παρέας, εγω βάζω μόνον λάδι στην σαλάτα μου, εγω μόνον ξύδι πετιέται ένας άλλος».

— «Έννοια σας, λέτε σεΐς, μέσα από το λαδόξυδο μου θα πάρη ο καθένας σας ό,τι θέλει».

Και φθάνει η στιγμή να καταπλήξετε την παρέα σας.

Βγάζετε από το σακκίδιο σας το μπουκάλι

σας, μέσα εις το όποιον το ξύδι έχει μείνει κάτω και το λάδι επάνω. Το ανοίγετε και ρωτάτε ποιός θέλει στο πιάτο του λάδι για την σαλάτα του. Άφου ικανοποιήσετε το γούστο των μέν, βουλώνετε καλά το μπουκάλι σας, και το γυρίζετε τελειώς άνάποδα. Άμέσως οι όθοι άντιστρέφονται. Το ξύδι τώρα βρίσκεται κοντά στο φελό και το λάδι άπ' επάνω, αλλά συγχρόνως προς το βάθος της μπουκάλας. Τότε σιγά σιγά γέρνετε λίγο το μπουκάλι πλαγίως, ανοίγετε τόν φελό προσεκτικά χωρίς να τόν βγάλετε έντελώς από το μπουκάλι κι άφίνετε να χυθή το ξύδι, στα πιάτα όσων είνε θιασώται του.

Έτσι οι φίλοι σας όλοι είνε ικανοποιημένοι και συγχρόνως τούς δείξατε πως το μάθημα της φυσικής δεν είνε μιá νεκρή για σας διδασκαλία άφου ξερετε να εκμεταλλεύεσθε το νόμο της βαρύτητος που σας διδάσκει πως κάθε σώμα μέσα στη φΐσι έχει την δική του βαρύτητα, και μεταξύ αυτών το λάδι είνε έλαφρότερο από άλλα υγρά, και επομένως έπιπλέει.

Ο Μικρός Ξυλουργός

Σκεφθήκατε, παιδιά, πόσες μικροοικονομίες μπορούσατε να πραγματοποιήσετε στους γονείς σας, μαθαίνοντας σιγά-σιγά να κατασκευάζετε διάφορα πράγματα μόνα σας;

Έχετε π. χ. ανάγκη από μιá έταξέρα για τὰ βιβλία σας; είνε άπλόυστατο και με έξοδο μόνον το ξύλο μπορείτε να την άποκτήσετε.

Θά διαλέξετε γι' αυτό μιá από τις γωνίες της κάμαράς σας. Θα προμηθευθήτε μερικους πήχεις, όπως λένε οι ξυλουργοί τις λεπτες ξύλινες βέργες και θα τις κερφώσετε με προσοχή στις δυό πλευρές του τοίχου και σε τóση άπόστασι, όση άπόστασι θέλετε να έχουν τὰ ράφια σας.

Έπάνω στις βέργες αυτές θα τοποθετήσετε τριγωνικές σανίδες και θα τις βάψετε με λαδομπογιά και σε χρώμα της άρεσκείας σας.

Η έταξέρα σας είνε έτοιμη και τὰ βιβλία σας βρήκαν την θέσι τους.

Γαλλικὸ Μυστικὸν Ἔρημα

R. Dombre

Ἡ ΘΕΙΑ ΧΑΛΑΣΤΡΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Ἐχω λοιπὸν μιὰ φίλη ποὺ πρόκειται νὰ φύγη γιὰ τὴν Ἀνδαλουσία, δὲν εἶνε πολὺ πλούσια, κ' ἂν ἀναγκασθῆ ὁ πατέρας της νὰ ἔλθῃ νὰ τὴν πάρῃ, θὰ εἶνε γιὰ τὴν οἰκογένειά της μιὰ μεγάλη δαπάνη.

— Καταλαβαίνω, μικρὴ μου φίλη, τί θέλετε νὰ μοῦ ζητήσετε, νὰ συνοδεύσω τὴν φίλη σας. Τὸ ζήτημα ὅμως εἶνε ὅτι ἐγὼ δὲν πηγαίνω στὴν Ἀνδαλουσία...

— Τὸ ξέρω, ἀλλὰ ἔστω καὶ ὡς τὰ σύνορα τῆς Ἰσπανίας ἂν τὴ συνοδεύσετε θὰ εἶνε ἤδη πολὺ σπουδαῖο. Ἡ φίλη μου εἶνε ἕνα χαριτωμένο κορίτσι, εὐγενικὰ καὶ μὲ ἀνατροφή, καὶ ἐπὶ πλέον ὄχι φλύαρη σὰν κ' ἐμένα.

— Μὰ Ζωρζέττα, ἐπενέβη ὁ πατέρας της, αὐτὸ ποὺ προτείνεις εἶνε ἀδύνατον.

— Καὶ ὄχι καθὼς πρέπει, συνεπλήρωσε ἡ θεὰ Χαλάστρα.

— Πῶς ὄχι καθὼς πρέπει, διέκοψε ἡ Ζωρζέττα, νομίζω πὼς δὲν κολακεύετε τὸν κ. Μοντρού, λέγοντάς του πὼς δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τοῦ ἐμπιστευθῆ μιὰ νέα!

— Κανεὶς δὲν εἶπε αὐτὸ, Ζωρζέτα, ἀπήντησε κατακόκκινος ἀπὸ θυμὸ ὁ συνταγματάρχης. Ἀλλὰ νομίζεις πὼς θὰ εἶνε εὐχάριστο γιὰ τὸν κύριο Μοντρού νὰ ἔχῃ τὴν εὐθύνη μιᾶς κοπέλλας;

— Μήπως κάνει κανεὶς πάντα ὅ,τι τοῦ εἶνε εὐχάριστο; Μ' ἀφίνετε νὰ ὑποθέσω μ' αὐτὸ ποὺ μοῦ λέτε ὅτι ὁ φίλος μας εἶνε ἕνας ἐγωϊστὴς, χωρὶς καρδιά...

Καὶ ἀποτελειομένη πρὸς τὸν κύριο Μοντρού, ἡ Ζωρζέττα συνέχισε:

—...Δὲν εἶνε ἀλήθεια, κύριε Μοντρού, πὼς εἴσθε πρόθυμος νὰ προσφέρετε μιὰ ἐκδούλευσι;

— Ἐμμαντεύσατε θαυμάσια, δεσποινίς νιέ Πρέβ. Καὶ ἂν οἱ γονεῖς τῆς φίλης σας δὲν ἔχουν ἀντίρρηση, εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς εὐχαιρηθῶ.

Ἡ Ζωρζέττα εἶχε κερδίσει τὸ ζήτημά της καὶ χωρὶς περισσότερες διαδικασίες τὴν ἐ-

πομένη τὸ πρῶτ βρισκόταν στὶς καλόγριες καὶ διηγόταν στὴν φίλη της τὴν Λουιζέττα τὰ διατρέξαντα.

— Μπορεῖς νὰ εἶσαι ἡσυχη, τῆς εἶπε πὼς οἱ γονεῖς σου δὲν θὰ φέρουν ἀντίρρηση, πρόκειται γιὰ ἕνα φίλο τοῦ πατέρα μου, ἕνα κύριο σεβάσιμο καὶ ἡλικιωμένο, μὴ σπαρα, κάτασπρα μαλλιά.

Ἄν ὁ κύριος Μοντρού ἄκουε τὰ χαριτωμένα ποὺ τοῦ ἀπέδιδε ἡ Ζωρζέττα δὲν θάταν ἀσφαλῶς καὶ τόσο ἐνθουσιασμένος, μὰ τί νὰ γίνῃ, νὰ ποὺ κάποτε καὶ ἡλικία ἔχει τὰ καλά της καὶ σώζει τὰ πησχήματα.

Ἡ Λουιζέττα πηδοῦσε ἀπὸ τὴν χαρὰ καὶ δὲν ἤξερε πὼς νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν κλόκαρδη φίλη της.

— Καὶ σὰν σκέπτομαι, καλή μου Ζωρζέττα, πὼς πολλοὶ σ' ἔχουν γιὰ κοκορολόγη, μόνον ἐγὼ μπορῶ νὰ ξέρω τί ἀνεκτίμητο φίλη εἶσαι.

— Δὲν βαρύνεσαι, τὴν διέκοψε ἡ Ζωρζέττα, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ ν' ἀκούσῃ ἐπαίνους, ὅταν ἀγαπάει κανεὶς τοὺς φίλους του, ἡ καλωσύνη δὲν παίζει κανένα ρόλο. Καὶ τώρα μὴ χάνῃς τὴν ὥρα σου ἕνα τηλεγράφημα στοὺς γονεῖς σου μὲ ἀπάντησι πλεωρωμένη, κ' αὐριο τ' ἀπόγευμα στὰς 6 ἀκριβῶς νὰ εἶσαι στὸν σταθμὸ τῆς Ὁρλεάνης, ὅπου θὰ σὲ περιμένωμε γιὰ νὰ σοῦ συστήσωμε τὸν κύριο Μοντρού καὶ νὰ σ' ἀποχαιρηθῶμε. Γεῖά σου, καλή μου Λουιζέττα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

Ἡ Λουιζέττα ἔφυγε, ὁ μπαμπᾶς βρισκόταν στὰ μεγάλα γυμνάσια, ἡ θεὰ Χαλάστρα, ἐγὼ, ἡ καλή μου Μαργαρώ, καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ πιδ ἀγαπημένα μου ζῶα βρισκόμεθα στὴν ἐξοχή μας.

Πῶς εἶμαι ἐνθουσιασμένη βέβαια δὲν μπορῶ νὰ τὸ πῶ, οὔτε ὅμως καὶ ἀπολύτως δυσχεροστημένη.

Ξαναβρῆκα ὅλους τοὺς παληοὺς μου φίλους, τὸν Αὐγουστο, τὸ πιστότερο σκυλὶ π

γνώρισα, τὸν Πιτσιρικό, ἕνα χαριτωμένο ἐξημερωμένο μαϊμουδάκι, καὶ τέλος τὸν Κένταυρο, τὸ ὠραιότερο ἀλογάκι ποὺ πάτησε ποτὲ τὸ πόδι του στὴ γῆ, ποὺ μοῦ τὸ χάρισε ὁ πατέρας μου, πρὶν φύγη γιὰ τὰ γυμνάσια.

Κι' ἐνῶ ἡ καλή μου Μαργαρώ, πλέκει κ' ὅλο πλέκει, κάτι πάντα γιὰ τὰ ἐγγονάκια της, ἐνῶ ἡ μαγεῖρισσα μας κατασκευάζει γλυκά, ποὺ νὰ γλύφῃς καὶ τὰ δάχτυλά σου ἀκόμη καὶ ἡ θεὰ Χαλάστρα κεντάει κ' ὅλο κεντάει κάτι μαξιλάρια μ' αἰθέρια χρώματα, ποὺ τῆς θυμίζουν, λεί, τὸν καιρὸ ποὺ τὰ κορίτσια ἦσαν πλάσματα σεμνὰ καὶ γεμάτα γαλήνη καὶ φυσικὰ δὲν μοῦ μοιάζανε· ἐγὼ, στὸν Κένταυρο καβάλλα, ξεχνῶ γιὰ μερικὲς στιγμὲς πὼς οἱ ἀνθρώπινες ἀπαιτήσεις ἔχουν τὰ ὄριά τους καὶ πὼς ὁ κόσμος ὅλος δὲν ἀνήκει στ' ἄλλογό μου καὶ σὲ μένα.

Ἔτσι γνωρίζουμε μαζὺ ὅλα τὰ μονοπάτια ἀνεβαίνουμε στὶς πιδ ἀπόκρημες κορυφές, ξεπερσοῦμε στὶς πιδ δροσόλουστες πηγές καὶ τὸ βράδυ ὅταν τὸ σούρουπο ἀπλώνει ἀγάλια-ἀγάλια τὸν σταχτόχρυσο μανδύα του στὴ φύσι ποὺ ζηταίει ν' ἀναπαυθῆ, γυρίζουμε μαγεμένοι καὶ κανεὶς δὲν θὰ μὲ κάμῃ νὰ πιστέψω πὼς σ' αὐτὲς τὶς στιγμὲς ὁ Κένταυρος κ' ἐγὼ δὲν βρισκόμεθα σὲ ἀπόλυτη συνεννόησι.

Ἡ θεὰ Χαλάστρα ὅταν μᾶς βλέπει νὰ φθάνωμε πίσω στὸ κτῆμα δὲν παραλείπει νὰ μὲ κνττάξῃ σὰν περιεργὸ φαινόμενο καὶ νὰ κουνάῃ τὸ κεφάλι της μ' ἀπελπισία διὰν ξεπερσοῦντας μ' ἕνα πῆδο, εὐχαριστῶ τ' ἀλογάκι μου μ' ἕνα χᾶδι στὴν ἄκρη τῆς μύτης του.

Τί διάβολο, τὰ δέκα ἐπὶ μου χρονάκια, ἡ κνλότητα μου καὶ ὁ μέγας μου φίλος ὁ Κένταυρος, εἶνε πράγματα ποὺ δὲν συνδύζονται στὴν φαντασία τῆς θεῆς Χαλάστρας.

Μὴ νομίζετε ὅμως πὼς εἶμαι μιὰ μεγάλη ἐγαίστρια καὶ δὲν κνττάζω παρὰ μόνον τὸ κέφι μου.

Ἐχω διάφορους προστατευομένους στὰ περιχώρα ποὺ τοὺς ἐπισκέπτομαι τακτικά.

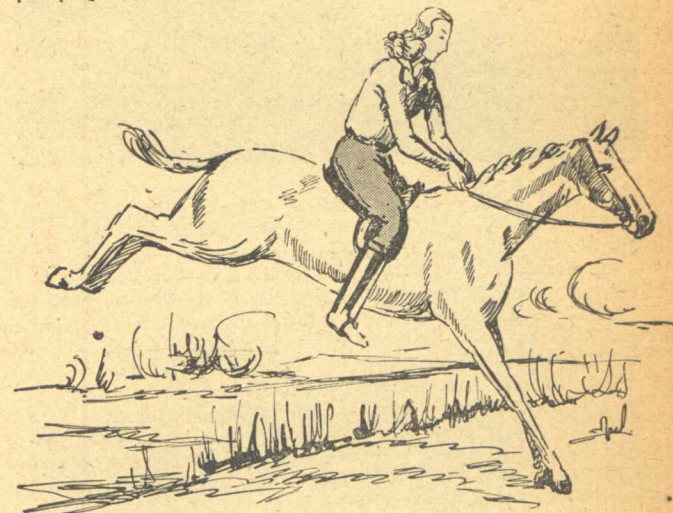
Κάθε πρῶτ πηγαίνω καὶ βλέπω τὴν κυρὰ

Γιώργαινα, μιὰ συμπαθητικὰ γρηοῦλα ποὺ ἔχασε τὴν κόρη της σὲ μιὰ ἐπιδημία κ' ἀνατρέφει μόνη της τὰ πέντε ἐγγονάκια της. Τοὺς πηγαίνω λιχουδιές, τὰ ντύνω μὲ τὰ παληὰ μου ρούχα καὶ κάθομαι καὶ παίζω μαζὺ τους γιὰ νὰ δώσω καιρὸ στὴν κυρὰ Γιώργαινα νὰ νοικοκυρέψῃ τὸ σπίτι της.

Ὁ χαϊδεμένος μου εἶνε ὁ Παυλάκης, ἕνας στρουμπουλὸς μικρούλης μὲ μαλλάκια ξαν'ὰ σὰν στάχθα καὶ δυὸ ματάκια σὰν «μὴ μὲ λησμόνει».

Εἶμαι ἱκανὴ ὄρως νὰ κάθωμαι νὰ τοῦ παίξω καὶ νὰ τὸν ἀκούω νὰ ξεκαρδίζεται στὰ γέλια.

Ἡ θεὰ Χαλάστρα, ποὺ ἐν τούτοις κατὰ βάθος ἔχει καλὴ καρδιά, βρῖσκει πάντα πὼς



εἶμαι ὑπερβολικὴ σ' ὅλες μου τὶς ἐκδηλώσεις.

Ἔτσι πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἔβαλε ἄγριες φωνές σὰν μὲ εἶδε νὰ γυρίζω ἀπὸ τὴν πρῶτὴ μου περιοδεία, σέρνοντας ἀπὸ πίσω μου μιὰ γέρικη φοράδα.

— Τί εἶνε πάλι αὐτὸ; μοῦ φώναξε ἔξω φρενῶν.

Μὴ νομίζετε ὅμως πὼς συνῆλθε ὅταν τῆς ἐξηγήσα, πὼς γυρίζοντας στὸ κτῆμα, ἀπήντησα ἕνα χωριάτη ποὺ πῆγαινε νὰ ξεκάνῃ αὐτὸ τὸ δύστιχο ζῶο γιὰτὶ δὲν μποροῦσε πιά νὰ δουλέψῃ. Εὐτυχῶς ἔτυχε νὰ ἔχω χρήματα ἐπάνω μου, κ' ἀπλούστατα τὸ ἀγόρασα, κ' ἀπεφάσισα νὰ τὸ ἐγκαταστήσω στὸ κτῆμα ὡς οἰκότροφο.

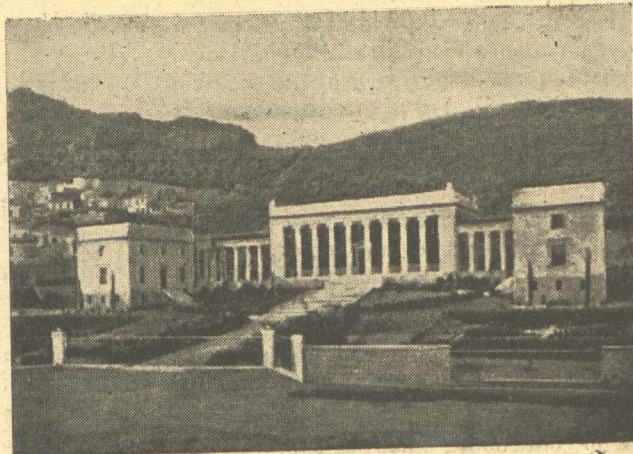
(Ἀκολουθεῖ)



Ὁ Χρήστος Κάκαλος ὁ πρῶτος ὁδηγὸς τοῦ Ὀλύμπου

Ὁ Ὀλυμπος

Σὰς παρουσιάζω τὸν Χρήστο Κάκαλό «ὁδηγὸ τοῦ Ὀλύμπου». Ἐνας λεβέντης πού ἡ δουλειά του εἶναι νὰ ὁδηγῇ ἀνάμεσα στὰ μονοπάτια καὶ στὶς ἀπόκρημνες καὶ ἄγριες πλαγιές τοῦ Ὀλύμπου τοὺς ξένους περιηγητὰς καὶ τοὺς Ἕλληνας πεζοπόρους πού θέλουν νὰ γνωρίσουν τὶς ὁμορφιές τῆς Ἑλλάδος μας. Λίγα χρόνια πρὶν, πρὶν ἀπὸ τοὺς μεγάλους πολέμους ὁ Ὀλυμπος, τὸ βουνὸ τῶν ἀρχαίων θεῶν, ὠρθόνητο ἄγριο καὶ μυστηριώδες καὶ κανεὶς, ἐκτὸς ἀπὸ μερικoὺς ἀφοβoὺς τσοπάνηδες δὲν ἐτολμοῦσε νὰ παραβῆσθαι τὸ μυστικὰ του πού φύλαγε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν ἀρχαίων θεῶν. Μερικοὶ ξένοι περιηγηταὶ ἐτόλμησαν νὰ εἰσχωρήσουν μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς των—γιατιπολλά λειμέρια ληστῶν εὗρισκαν ἀπαραβίαστους κρυψῶνες, μέσα στὶς ἀπόκρημνες, πλαγιές τοῦ μεγάλου μας βουνοῦ—καὶ οἱ περιηγηταὶ αὐτοὶ περιέγραψαν ὕψτερα τὰ θαύματα πού εἶδαν. Τὶς δροσερὲς πηγές, τὸ τρεχούμενον νερὸ μέσα ἀπὸ γιγάντιες δρυὲς καὶ δροσερὰ πλατάνια, τὰ μυστηριώδη δάση, τὰ ἀτελείωτα, τὴν πλούσια φουντωτὴ βλάστησι καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλα τὴ θέα πού δικαιολογοῦσε, γιατί οἱ ἀρχαῖοι θεοὶ διάλεξαν τὸ βουνὸ αὐτὸ τῆς Ἑλλάδος γιὰ κατοικία τους! Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά ἡ θάλασσα ἐλεύθερη μακρὰ ὡς τὸν Ἄθω καὶ πέρα ἀκόμα ὡς τὰ Δαρδανέλια κάτω ἡ κοιλάδα τῶν Τεμπῶν καὶ ὅλη ἡ Θεσσαλία μὲ τὶς



Ἡ Γεννάδειος Βιβλιοθήκη

ὁμορφιές τῆς, τὸ Πήλιον μὲ τὸ χωριό του, ἡ Ὅσσα καὶ ἡ ἄλυσσιδα τοῦ Πίνδου, καὶ στὸ βάθος μακρὰ ἡ Οἶτα καὶ ὁ Παρνασσός. Τώρα ὅλες αὐτὲς τὶς ὁμορφιές μπορούμε νὰ τὶς δοῦμε ὅλοι κι' ὡς μὴν εἰμαστε θεοὶ. Ἐκδρομὲς ὁργανώνονται καὶ Ἕλληνες καὶ ξένοι ὄρεβῆται παραβίασαν τὰ μυστικὰ τοῦ Ὀλύμπου. Οἱ Ἕλληνες πρόσκοποι, ὁ Ὄρειβατικὸς Σύνδεσμος, ὁ Ὄρειανισμὸς Τουρισμοῦ, ὁ Σύνδεσμος Ἀληθιστῶν τῆς Ἑλλάδος δίνουν τὴν εὐκαιρία σὲ ὅσους μπορούν νὰ κάνουν μακρὺς πεζοπορίες νὰ γνωρίσουν ἓνα ἀπὸ τὰ βουνὰ τῆς Ἑσθῶπης πού ἀνδρὲν εἶναι τὸ πιὸ ὁμορφο, ἔχει ὅμως τὴν μεγαλειότερη ἱστορία. Καὶ ἀργότερα, ὅταν ἡ πατρίδα μας βγῇ κι' αὐτὴ ἀπὸ τὴ μεγάλη κρίσι, ὁ Ὀλυμπος θὰ γίνῃ ἓνα κέντρον τουρισμοῦ ἀπὸ τὰ πιὸ ὠραία τοῦ κόσμου καὶ ὁ Χρήστος Κάκαλος θὰ μείνῃ στὴν ἱστορία ὁ πρῶτος «ὁδηγὸς τοῦ Ὀλύμπου».

Γεννάδειος Βιβλιοθήκη

Στὸ βάθος ἑνὸς ἀνηφορικὸ δρόμου τῶν Ἀθηνῶν πού ἀνεβαίνει τὴν Λεωφόρο Βασιλίσσης Σοφίας πλάι στὸν Εὐαγγελισμὸ



εἶναι κτισμένη ἡ Γεννάδειος Βιβλιοθήκη ἓνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα κτίρια τῆς Ἀθήνας.

Μέσα στοὺς κήπους τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἀμερικανικῆς Σχολῆς, ἀπάνω σὲ ὑψηλά, ἡ Γεννάειος Βιβλιοθήκη μὲ τὸν ἀρχαῖον ἑλληνικὸ ρυθμὸ τῆς κλείνει μέσα στὶς αἰθούσες τῆς μὲ ἀπὸ τὶς σπανιότερες συλλογὲς βιβλίων πού ἔχομε στὴν Ἑλλάδα.

Ἡ συλλογὴ αὐτὴ εἶναι δωρεὰ τοῦ Ἰωάννου Γενναδίου πού ἦταν χρόνια πρέσβης τῆς Ἑλλάδος στὸ Λονδίνον καὶ πού ἐδαπάνησε μεγάλα ποσὰ γιὰ νὰ συλλέξει ὅλα αὐτὰ τὰ σπάνια βιβλία καὶ γὰ τὰ χαρίσει στὴν πατρίδα του. Τὸ κτίριο τὸ ἔκτισε ἡ ἀμερικανικὴ Ἐταιρία Κάρετζ, τὰ σχέδια τὰ ἔκαναν ἀμερικανοὶ ἀρχιτέκτονες, καὶ ἐκόστισε 270.000 δολάρια.

Πόσα σπάνια βιβλία ἔχει αὐτὴ ἡ συλλογὴ τοῦ Γενναδίου! Ββλία πού δὲν βρίσκονται ἄλλοῦ καὶ πού ἀξίζουν μὲ ὀλόκληρη περιουσία. Μποροῦμε νὰ δοῦμε ἐκεῖ τὸ πρῶτο ἑλληνικὸ βιβλίον πού τυπώθη «εἰς τὸ Μιλᾶνο τὸ 1476 καὶ εἶναι ἡ «Γραμματικὴ» τοῦ Λασκάρεως. Θὰ ἴδουμε τὸ μοναδικὸ ἀντίτυπο τῆς πρώτης ἐκδόσεως τοῦ «Ἐρωτόκριτου» τοῦ κρητικῶ Κορνάρου πού τυπώθηκε στὴν Βενετία στὰ 1723. Σπάνιες ἐκδόσεις ἑλληνικῶν βιβλίων τοῦ περιήμου ἐκδότου καὶ τυπογράφου τῆς Βενετίας Ἄλδου, πού ἦταν ἀπ' τοὺς πρῶτους τυπογράφους μετὰ τὴν ἀνακάλυψι τῆς τυπογραφίας.

Τὰ δεσίματα τῶν βιβλίων εἶναι πολυτελέστατα καὶ ἔχουν ἐμβλήματα καὶ οἰκόσημα σπάνια γιατί ἀνήκαν πρῶτα σὲ βασιλεῖς καὶ πρίγκιπας καὶ Πάπας. Μποροῦμε νὰ δοῦμε ἀκόμα ἓνα περιήμου δέσιμο ἀπὸ δέρμα στολισμένο μὲ ὠραιότατα χρυσὰ ἀραβουργήματα.

Τὸ δέσιμο αὐτὸ κλείνει μέσα του τὸ χειρόγραφο τῆς Ἑλληνικῆς Γραμματικῆς τοῦ Χρυσολοῦ καὶ ἀνήκε τὴν παλαιὰ ἐποχὴ σὲ ἓναν μεγάλο ἰταλὸ πρίγκιπα τοῦ 15ου αἰῶνος, τὸν Σιγισμούνδον Μαλαβέστα. Ἡ συλλογὴ τοῦ Γενναδίου ἔχει καὶ ἄλλους θησαυροὺς πού ὅσα παιδιὰ ἀγαποῦν τὰ ὠραία βιβλία θὰ ἔπρεπε νὰ τοὺς γνωρίσουν ἀπὸ κοντὰ, καὶ νὰ ἴδουν τί ἀξία σὴμπορεῖ νὰ ἔχει ἓνα βιβλίον.

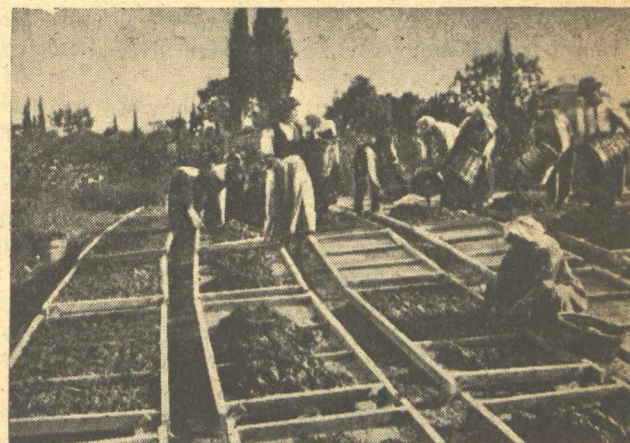
Ἡ Σταφίδα

Ἡ Κορινθιακὴ σταφίδα! Αὐτὸ τὸ μικρὸ μαῦρο σταφυλάκι εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς θησαυροὺς τῆς Ἑλλάδος. Μαζὶ μὲ τὸν καπνὸ καὶ τὸ λάδι ἡ κορινθιακὴ σταφίδα εἶναι ὁ μεγαλειότερος πλοῦτος τοῦ τόπου μας.

Αὐτὸ τὸ μικρὸ μαῦρο σταφυλάκι εἶναι τὸ σταφύλι πού ἔχει τὸν πιὸ πλούσιον χυμὸ ὅπως λένε

οἱ χημικὲς ἀναλύσεις. Καὶ ὁ χυμὸς του ἔγινε περιζήτητος ἀπὸ τὸ 1878 ὅταν ἡ Γαλλία ἄρχισε νὰ κατασκευάζῃ τὸν «σταφιδιτὴ τόν» δηλαδὴ τὸ γαλλικὸ κρασὶ μὲ βάσι τὸν χυμὸ τῆς σταφίδας μας.

Τὸ σταφύλι αὐτὸ ταλλισγεται σὲ μιὰ στενὴ λουρίδα τῆς Πελοποννήσου. Ἡ καλλιέργειά τῆς δὲν ἀπομακρύνεται πολὺ ἀπὸ τὴν θάλασσα καὶ σὲ ὕψος σπανίως περισσότερον ἀπὸ 100 μέτρα. Τὸ Αἶγιον, ἡ Κόρινθος, ὁ Πύργος, ἡ Κυπαρισσία, αἱ Πάτραι καὶ ἄλλαι πόλεις τῆς Πελοποννήσου ἐργάζονται ἀποκλειστικῶς γιὰ τὴν καλλιέργεια καὶ τὴν παραγωγὴ τῆς σταφίδος. Καὶ πόση δουλειά! Πληθὺς ἀσχολεῖται ὅλο τὸ χρόνο γιὰ τὴν παραγωγὴ τοῦ προϊόντος αὐτοῦ. Κάθε μῆνα κάτι πρέπει νὰ γίνῃ γιὰ τὴν στα-



Ἡ σταφίδα στὸν ἥλιο

φίδα. Τὸ ξελάκωμα, ὁ κάθαρος τὸ προκαταρκτικὸ δηλαδὴ κλάδεμα, ὕστερα ὁ κλαδοκάθαρος τὸ κυρίως κλάδεμα πού γίνεται τὸν Φεβρουάριον. Τὸ σκάψιμο, τὸ στύλωμα, τὸ κορυφολόγημα καὶ στὸ τέλος ἡ χαρὰγὴ τῆς σταφίδος πού βοηθαίει τὶς ῥῶγες νὰ γίνουν κανονικὲς πρὸ γλυκῆς καὶ νὰ ὀρμαίνουν γρήγορα. Στὸ τέλος ἔρχεται ὅλη ἡ δουλειά γιὰ νὰ ξεραθῇ ἡ σταφίδα στὸν ἥλιον ἢ στὴ σκιά, καὶ ἔπειτα θὰ χωρισθῇ σὲ ποιότητες, θὰ κοσκινισθῇ καὶ θὰ συσκευασθῇ σὲ ξύλινα κιβώτια ἢ σὲ πάνινα σακουλάκια καὶ δρομὸ γιὰ τὴν Ἀγγλία ἰδίως, καὶ τὴν Ὀλλανδία. Ἡ καλλίτερη ποιότης τῆς σταφίδος μας ἐξάγεται στὸ ἐξωτερικὸ καὶ σὲ μᾶς ἀπομένουν εἰς ψηλὲς μαῦρες ῥῶγες!

Μὰ δὲν πρέπει νὰ γρινιάζουμε γιατί ὅσο καλύτερη καὶ περισσότερη σταφίδα ἐξάγουμε τόσο πιὸ πλούσιο γινόμαστε!

Ἱστορίες τοῦ Χοντροῦ καὶ τοῦ Λιγνοῦ

Ο ΧΟΝΤΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΙΓΝΟΣ ΜΕ ΦΟΥΣΤΑΝΕΛΛΕΣ...

Ἐὑθυμητανία γιὰ μικροὺς καὶ μεγάλους

ὑπὸ ΟΜΑΡ

Ὁ Λιγνὸς ἀπὸ τὴν στιγμή πού κλείστη-
κε στὴν φυλακὴ, ἄρχισε νὰ ἀπελιψίζεται.

-- Τὸν ἄθλιο τὸν Χοντροῦ μοῦ τὴν ἔφερε
στὰ καλά, ἔλεγε ἀπὸ μέσα του.

Ὁ Χοντρος ἐξ ἄλλου ὅταν ἄκουσε τὶς
συζητήσεις τῶν αὐτῶν γιὰ τὸν λαθρεπιβά-
τη, ἐκατάλαβε ὅτι πρόκειται γιὰ τὸν Λιγνὸ.

-- Τὸν φουκαρῶ τὸν Λιγνὸ, ἐσκέφθηκε,
ἄσχημα τὴν ἔχει. Πρέπει ὅμως νὰ τὸν σώσω.

Πλησίασε τοὺς ναύτες καὶ τοὺς ἐπρότεινε,
νὰ τοῦ παραδώσουν τὸν λαθρεπιβάτη ἀντὶ
δέκα δολλαρίων.

-- Καὶ τί, θὰ τὸν κάμης; τὸν ρώτησαν οἱ
ναῦτες.

-- Ὑπηρέτη μου τὸν θέλω, εἶπε ὁ Χον-
τρος, τώρα πού θὰ πάω στὴν Ἑλλάδα, μοῦ
χρειάζεται ἓνα ὑπηρέτης.

Οἱ ναῦτες ἐδέχθησαν νὰ τὸν παραδώσουν
καὶ πραγματικὰ ὁ Χοντρος ἐπλήρωσε δέκα
δολλάρια καὶ παρέλαβε τὸν Λιγνὸ.

Ὁ Λιγνὸς μόλις μπήκε στὴν καμπίνα τοῦ
Χοντροῦ ξάπλωσε χάμω κ' ἀναστενάζοντας
εἶπε:

-- Φθηνὰ τὴν γλίτωσα, δέκα πέντε μέρες
θὰ τραβοῦσα τὸν διάβολό μου ἐκεῖ μέσα.

Καὶ ζύνοντας τὸ κεφάλι του σὰν ἡλίθιος
προσέθεσε:

-- Χοντριέ, φέρε μου νὰ φάω. Πεινώ! ..

Ἐντὸς ὀλίγου, ὁ Λιγνὸς εἶχε φάει ἓνα
κόμμο φαγητά. Ἐκαθαρίστηκε, φόρεσε ἓνα
νέο κοστούμι καὶ ἄρχισε νὰ καπνίζει κ' αὐ-
τὸς ἓνα μεγάλο πούρο.

Τὴν βραδεὶὰ ἐκείνη, ἐνῶ τὸ ὑπερωκεανεῖο
προχωροῦσε μέσα στὸν Ὠκεανό, ὁ Χοντρος
κ' ὁ Λιγνὸς καθισμένοι σὲ κάτι μεγάλους κα-
ναπέδες τῆς καμπίνας τοῦ Χοντροῦ, κατέ-
στρωσαν τὰ σχέδιά τους.

-- Ὡς πού νὰ φτιάσουμε στὴν Ἑλλάδα,
δὲν ἔχει νὰ τὸ κουνήσης ἀπ' ἐδῶ μέσα, εἶπε
ὁ Χοντρος στὸ Λιγνὸ.

-- Τὶ λὲς βρέ, τοῦ εἶπε ὁ Λιγνός, δὲν θὰ
κάνουμε καμμιά ἐπιχείρησι, νὰ κερδίσουμε
μερικὰ χρήματα; Ἐδῶ μέσα θὰ κλειστοῦμε;

Καὶ τί, ἐπιχείρησι; ρώτησε ὁ Χοντρος.

-- Νὰ κερδίσουμε μερικὰ ἀκόμη λεπτὰ
ὥστε ὅταν φτιάσουμε στὴν Ἑλλάδα, νὰ
μποροῦμε νὰ παραστήσουμε τοὺς λόρδους.

-- Ἐχεις καμμιά ἰδέα;

Ὁ Λιγνός, ἔκαμε πὼς σκέπτεται λί-
καὶ κατόπιν εἶπε:

-- Νὰ τραγουδάμε τὰ μοντέρνα τραγού-
διὰ πού μάθαμε ὅταν ἦμαστε στὴν Νέα Ὑόρκη.

-- Καὶ φωνή, πού θὰ βροῦμε; ρώτησε
περιέργεια ὁ Χοντρος.

-- Δὲν χρειάζεται νὰ ἔχουμε φωνή, κα-
λένε. Θ' ἀρχίζουμε μὲ ἀγριοφωνᾶρες. Ὁ
ἐπιβάτης πού θὰ μᾶς ἀκοῦνε, θὰ θέλει
νὰ μᾶς ξεφορτωθοῦν κ' ἔτσι θὰ μᾶς
δίνουν λεπτὰ γιὰ νὰ πάσουμε.

Πραγματικὰ, ἡ ἰδέα τοῦ Λιγνοῦ ἐτέ-
λει ἐφαρμογήν.

Τὴν ἐπομένην πρωτὶ-πρωτὶ ὁ Χοντρος κ'
ὁ Λιγνός ἐβγήκαν ἀπὸ τὴν καμπίνα τοῦ
τραβήξαν γιὰ τὴν Α'. θέσι.

Οἱ ἐπιβάτες πού τοὺς εἶδαν ἔβαλαν
γέλια.

Αὐτοὶ ὅμως χωρὶς νὰ χάσουν καιρὸ, ἐ-
πρότειναν κάτι ἀγριοφωνᾶρες κάμνοντας ὅτι
ὅτι τραγουδοῦν...

Σὲ μιὰ στιγμή μάλιστα ὁ Λιγνὸς ἄρ-
παξε τὸ καπελλίνο τοῦ Χοντροῦ κ' ἄρχισε
περιέρχεται τοὺς σκασμένους ἀπὸ τὰ γέ-
λια ἐπιβάτες καὶ νὰ τοὺς ζητᾶ χρήματα:

-- Κύριοι, ὅπως βλέπετε, τραγουδάμε
μάσια. Εἴμεθα τελειόφοιτοι τοῦ... ζωολο-
γοῦ κήπου τῆς Νέας Ὑόρκης. Λοιπὸν κα-
βαίνετε κανένα φραγκάκι γιατί διαφορε-
τὰ θὰ συνεχίσουμε τὸ τραγούδι.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Χοντρος ἐσυνέχιζε
ἀγριοφωνᾶρες του.

Ἐαφνικὰ ἀπὸ μιὰ καμπίνα «Λουξ» πε-
ρὶ ἔξω μιὰ κυρία τρομαγμένη:

-- Τί συμβαίνει; τί τρέχει;

Μερικοὶ ἐπιβάτες ἔσπευσαν νὰ τὴν
ροφηρήσουν ὅτι οἱ δύο αὐτοὶ τραγου-
δοῦσαν γιὰ νὰ κερδίσουν χρήματα

Ἡ Κυρία πλησίασε τὸ Λιγνὸ τότε καὶ τοῦ
εἶπε:

-- Πές καὶ τοῦ φίλου σου νὰ πάψῃ καὶ
ἐλάτε νὰ σᾶς δώσω ἐγὼ λεπτὰ.

Ὁ Λιγνός ἄλλο πού δὲν ἤθελε. Ἐφώνα-
ξε καὶ τὸν Χοντροῦ κ' οἱ δύο μαζὺ πλησία-



σαν τὴν κυρία.

-- Θὰ σᾶς δώσω 15 δολάρια, τοῦ εἶπε ἄν
πάψετε.

Ὁ Χοντρος τὴν διέκοψε:

-- Δὲν συμφέρει Κυρία!!!

-- Γιατί;

-- Γιατί ἐμεῖς θὰ βγάζαμε 20 δολλάρια
τὴν ἡμέρα μέσα στὸ βαπόρι!!!

-- Ὡστε;

Ὁ Λιγνός ἐπενέβη:

-- Γιὰ νὰ μὴ ξανατραγουδήσουμε καὶ σᾶς
ἀνησχοῦμε, Κυρία μου, πρέπει νὰ μᾶς ἀπο-
ζημιώσετε, γιὰ ὅσες ἡμέρες θὰ κρατήσῃ τὸ
ταξίδι.

Ἐννοεῖται ἡ πλουσία κυρία, γιὰ νὰ ξε-
φορτωθῇ τοὺς δύο ἀναιδεῖς τύπους μας,
ἔσπευσε νὰ τοὺς δώσῃ ἓνα γενναῖο ποσό:

-- Πάρτε αὐτὰ τὰ πεντακόσια δολλάρια,
εἶπε, καὶ ξεκουμιστήτε ἀπ' ἐδῶ μέσα για-
τί, ἂν σᾶς ἀκούσω νὰ ξανάρθετε στὸ διαμέ-
ρισμά μας, θὰ πληρώσω τὸν πλοίαρχο τοῦ
ὑπερωκεανείου νὰ σᾶς... πετάξῃ στὴ θά-
λασσα.

Ἐἶνε περιττὸν νὰ σᾶς ποῦμε ὅτι ὁ Χον-
τρος κ' ὁ Λιγνός μόλις ἄρπαξαν τὰ 500
δολάρια, ἔσπευσαν νὰ εξαφανισθοῦν ἕως
τὴν ἡμέρα πού ὁ «Βύρων» ἔφθασε στὸν
Πειραιᾶ. Εἶχαν κρυφθῇ εἰς τὴν καμπίνα
τους καὶ δὲν βγήκαν ἀπὸ φόβο, μήπως... με-
τανήωση ἢ κυρία καὶ τοὺς πάρει πίσω τὰ
δολλάρια.

* *

Ὅταν ἔφθασαν στὸν Πειραιᾶ, ἐπροσπά-
θησαν νὰ βγοῦν λαθραῖα, ἀλλὰ τὰ βροῦσαν
σκοῦρα. Καθὼς κατέβαιναν τὴν σκάλα τοῦ
βαποριοῦ, τοὺς πλησιάζει ὁ ἀστυνομὸς τοῦ
Λιμένος καὶ τοὺς ζητᾶ τὰ διαβατήριά
τους.

Ὁ Χοντρος γιὰ μιὰ στιγμή τὰ χάνει, μὰ
ὁ Λιγνός ἔχει μιὰ φαινή ἰδέα καὶ σπεύδει
νὰ σώσῃ τὴν περίστασι. Προχωρεῖ λίγα βή-
ματα καὶ ἀναγγέλλει μὲ ἐπισημότητα:

-- Ὁ κύριος Πρεσβευτὴς τῆς Παραγου-
ᾶς κ' ἐγὼ ὁ γραμματεὺς του.

Ὁ ἀστυνόμος ὑποκλίνεται καὶ σπεύδει νὰ
τοὺς κἀνὴν τόπο νὰ περάσουν.

-- Καλὰ τὰ πάμε, λέει ὁ Χοντρος, τὸ
κλείσιμο μέσα στ' ἀμπάρι σ' ἐξύπνησε, φαί-
νεται. Γιὰ μιὰ φορὰ κάτι ἔκανες καὶ σύ.

Ὁ Λιγνός ὅμως δὲν τὸν ἀκούει πιά καὶ
στέκεται σὰν χαζὸς μὲ τὰ μάτια καρφωμένα
ἐπάνω σὲ δυὸ φουστανελλάδες.

-- Βρὲ Χοντροέ, τί εἶνε αὐτοὶ;

-- Ἐ καὶ μένε, ἰόση ἦταν ἡ ἐξυπνάδα
σου! Δὲν θυμᾶσαι μιὰ ἑλληνικὴ ταινία πού
εἶχαμε ἰδῆ στὴν Νέα Ὑόρκη; Ἐξέχασες πὼς
αὐτὸ εἶνε τὸ ἐθνικὸ ἔνδυμα τοῦ τόπου;

-- Καλὰ λὲς, εἶπε ὁ Λιγνός μὲ τὸ ἡλί-
θιο ὕφος του. Μὰ ξάφνου βλέπει τὸν Χον-
τροῦ νὰ πλησιάζῃ τοὺς δυὸ φουστανελλάδες
καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ συνεννοηθῇ μαζὺ τους
μὲ χειρονομίες.

Σὲ λίγο ὁ Χοντρος καὶ ὁ Λιγνός διασχί-
ζουν τοὺς δρόμους τοῦ Πειραιῶς ντυμένοι
μὲ φουστανελλὰς καὶ τραβοῦν πρὸς τὸν ἡλε-
κτρικὸ σταθμὸ.

Ἄλλὰ ὁ Λιγνός δὲν εἶνε ἡσυχος.

-- Καλὰ, λέει, φορέσαμε ἑλληνικὰ κο-
στούμια, μὰ πού δὲν ξέρομε σκρὰ ἑλληνικά;...
Τώρα θὰ μᾶς σπάσουνε στὸ ξύλο! Αὐτὴ τὴ
φορὰ δὲν γλυττώνομε...

ΟΜΑΡ

Στὸ προσεχές: Ὁ Χοντρος καὶ ὁ Λιγνός
στὸ Μενίδι.



(Συνέχεια και τέλος)

Κατεβάζουμε τὸ πανί και τί νά δοῦμε; Εἶχαμε πέση σὲ μιὰ ξέρα και τὸ κότερο ἦταν μπαταρισμένο, δηλαδή ἔγερνε. Ἀμέσως κυττάξαμε μὴν ἔπαθε ἢ καρίνα μας, ἀλλὰ εὐτυχῶς ὄχι. Ἐπρεπε κάτι νά κάνουμε και γρήγορα γιὰ νά μὴν σπάση τὸ σκάφος με τὸ κῆμα ποῦ ἦταν ἀρκετὰ ἄγριο και μεγάλο, προσπαθήσαμε με ὄλο τὸ σκοτάδι νά ξεκολλήσουμε με διάφορα μέσα, ἀλλὰ τοῦ κἀκου, μόνον ποῦ κουραζόμαστε ἄδικα. Τέλος τὸ μόνο ποῦ μᾶς ἔμενε ἦταν νά βγάλουμε τὴ σαβοῦρα ν' ἀλαφρώση τὸ σκάφος κι' ἔτσι νά ξεκολλήσουμε σπρώχνοντας. Ἀρχίζουμε λοιπὸν νά βγάξουμε ἓνα ἓνα τὰ κομμάτια ἀπὸ μαντέμι ποῦ ἦσαν κάτω ἀπὸ τῆς κοκέττες. Ἀλλὰ ποῦ νά τὰ βάλουμε, νά τὰ πετάξουμε; κι' ἔπειτα τί θὰ κάναμε χωρὶς αὐτά! Νά τὰ βάλουμε στὴ βάρκα; Μὲ τέσσαρα πέντε κομμάτια θὰ βούλιαζε ἀκόμη πιὸ εὐκολα με τὸ φοβερὰ κύματα και θὰ χάναμε βάρκα και σαβοῦρα.

Ἡ μόνη ἐλπίς ἦταν νά μπῆ ἓνας στὴ θάλασσα νά πατήση στὴν ξέρα και νά βάλῃ ἐκεῖ τὴν σαβοῦρα με προσοχὴ μὴν γλιστρήση και χαθῇ. Πῆγα ἐγὼ και μπῆκα στὰ νερὰ ὡς τὴ μισάλη, οἱ δὲ ἄλλοι ἔβγαζαν και μοῦ περνοῦσαν ἓνα ἓνα τὰ κομμάτια ἀπὸ μαντέμι. Κάθε φορὰ ποῦ ἔσκυβα ν' ἀκουμπήσω ἓνα ἀπὸ τὰ μαντέμια βουτοῦσα ὄλο; στὸ κρῖο νερό. Αὐτὴ ἡ δουλειὰ μᾶς ἔφαγε κάμποση ὥρα ὅταν δὲ κοντεύαμε νά ἀδειάσουμε τὴ σαβοῦρα εἶχε ἀρχίση νά γλυκοχαράζη. Μὲ τὸ λίγο φῶς; ποῦ εἶχε μᾶς; εἶδαν κάτι ψαράδες, κι' ἔσπευσαν νά δύνῃν ἂν θέλαμε βοήθεια. Εὐτυχῶς σὲ λίγο με ὅτι εἶχαμε κἀνη ἔμεις και τὴν βοήθεια τῶν ψαράδων ξεκολλήσαμε. Ὄσπου δὲ νά τακτοποιηθῶμε γιὰ νά ξαναφύγουμε ἦταν πιά ἔξη πρωί.

Στὸ δρόμο προσπαθοῦσα βγάξοντας και τὸν χάρτη νά δῶ πῶς τὰ εἶχε καταφέρει ἡ Πόλλυ νά μᾶ; πετάξῃ, και τί ἀνακαλύπτω; Ὅτι ὄλο τὸ κακὸ τὸ εἶχαν κἀνη ἄθελα οἱ ψαράδες με τὴν ψυρόβαρκά τους. Ὅταν εἶχα δώσει τὴν

πορεία στὴν Πόλλυ, φαίνεται ὅτι οἱ ψαράδες ἦσαν στὴν ἴδια γραμμὴ με τὸ φάρο και μὲρδεψε τὸ μεγάλο φανὸ τῆς ψυρόβαρκας με τὸ φάρο τοῦ Δοκοῦ, Ἐτσι με τὸ λοξοδρομῆμα τῆς ψυρόβαρκας πρὸς τὰ νοτιοανατολικά τὸ ἴδιον κάναμε κι' ἔμεις ὅπου πέσαμε στὴν ξέρα. Τροβήξαμε και' εὐθείαν στὸ Δοκὸ ἀπὸ κει στὰ Τσελεβίγια ἀπ' τὸ στενὸ περάσαμε στὶς ἔξι τὸ βράδυ, φθάσαμε δὲ στὸν Πόρο πρὸς τὸ Πρωγυμναστήριο και φουντάραμε στὸ παλιὸ μέγαρο κατὰ τὰ μεσάνυχτα.

Τὴν ἄλλη μέρα Τρίτη κάτσαμε ὡς τὸ βράδυ στὸν Πόρο με τὴν παρέα και στὶς ἐνδεκάμισες φύγαμε γιὰ τὰ Μέθανα ὅπου και φθάσαμε κατὰ τὰ χαράματα χωρὶς κανένα ἐπείσοδο. Ἐκεῖ πάλι κάτσαμε ὄλη τὴν Τετάρτη με διαφόρους γνωστοὺς ποῦ βρήκαμε, τὸ δὲ βράδυ κατὰ τὰ μεσάνυχτα σαλπάρουμε γιὰ τὴν Αἴγινα ὅπου φθάσαμε στὶς δέκα τὸ πρωί και τὸ βράδυ τῆς Πέμπτης τραβήξαμε γιὰ τὸ Τουρκολίμανο. Ἐτσι φθάσαμε στὸ λιμάνι μας τὴν Παρασκευὴ τὸ μεσημέρι. Εἶχαμε λείψει ὄλες-ὄλες δεκαπέντε μέρες.

Δὲ θὰ ξεχάσουμε ποτὲ αὐτὸ τὸ ταξιδάκι ποῦ μᾶς ἔκαμε νά ἰδοῦμε μερικὰ ἀπὸ τὰ ὠραιότερα και ἰστορικότερα νησιάκια τοῦ Αἰγαίου και γλεντήσαμε σάν ποτὲ ἄλλοτε.

Ἀγαπητὰ μου Ἑλληνόπουλα, εὐχομαι με ὄλο μου τὴν καρδιά νά μπορέσετε και σεῖ; νά κάμει τέτοιες ἐκδρομὲς και εἶμαι βέβαιος; πῶς θὰ ἐνθουσιασθῆτε σάν και μένα με τὴν Ἑλλάδα και τὶς ὁμορφες θάλασσές της.

ΠΑΥΛΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

Παιδικὴ Ἑτοιμότης

— Πέξ μου, Ντίνο, ποῦ εἶναι ὁ Θεὸς και τί σοῦ δάσω ἓνα πορτοκάλι.

— Ἐγὼ σὰς δίνω δυὸ πορτοκάλια ἂν μοῦ πῆς ποῦ δὲν εἶναι.

**ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΙΑ**

Μεγάλος πόλεμος ἄρχισε ἐκεῖ γύρω στὸν Ὀλυμπο τῆς Θεσσαλίας! Ἡ γῆ δλόκληρη εἶχε σκοτεινιάσει! Οἱ γίγαντες, με τὸ βασιληᾶ τους Πορφυρίωνα, ὀρμᾶνε στὸν ἀγῶνα και φωτίζουνε τὸν τόπο τοῦ πολέμου με πελώριες δάδες, ἀπὸ ὀλόκερους κορμούς μεγάλων δένδρων ποῦ ἔχουν ξεριζώσει. Βάζουν στὶς πλαγιές τοῦ Ὀλύμπου βουνα βράχους γιὰ νά ἐμποδίσουν τὸν Δία με τοὺς Κύκλωπας νᾶνέβουν. Ὁ Ζεὺς ὅμως με τοὺς κεραινοὺς ποῦ τοῦχαν χαρίσει οἱ σύμμαχοί του, κινεῖται τὸν Κρόνο, ποῦ κάθεται στὴν κορυφὴ τοῦ Ὀλύμπου, διευθύνοντας τὴ μάχη και ἀπὸ κει γκρεμίζεται ὁ τιτάνας κατὰ τὴ γῆ, ὅπου ἀνοίγεται ἓνα χάος και τὸν κλείνει μέσα στὰ τάρταρα.

Ὁ ἀγῶνας τώρα ἀλλάζει ὄψη; γιατί οἱ γίγαντες με τοὺς ἄλλους τιτάνες, χωρὶς ἀρχηγὸ πιά, ζητᾶνε αὐτοὶ ν' ἀνεβῶν στὸν Ὀλυμπο, γιὰ νά ὀχυρωθῶν και νά πολεμήσουν ἀπὸ κει τὸν Δία.

Βάζουν βουνα πάνω σὲ βουνα νά φθάσουν τὴν κορυφὴ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνουν, γιατί ὁ Ζεὺς με τοὺς συντρόφους του φθάνει πρῶτος σ' αὐτὴν κι' ἀπὸ κει τὰ γκρεμίζει στὴ θάλασσα ὅπου πέφτουν και γίνονται νησιά.

Μὲ τέτοια κατακυλλίσματα ἀνοίγεται και πάλι ἡ γῆ και πέρνει μέσα της ὄλη τὴ γενιά τοῦ Κρόνου! Ἐκεῖ στέλνει ἀμέσως ὁ Ζεὺς τὸν ἀδελφὸ του Ἀθῆ και τὸν κάνει βασιληᾶ στὰ τάρταρα, γιὰ νά φυλάξῃ ὅσους θὰ κλείνῃ ἐκεῖ κάτω, μὴ τύχει και ξαναβῶν στὴ γῆ.

Και τώρα ποῦ τὸν παλιὸν θεὸς τοὺς ἔχει αἰχμαλωτίσει, γίνεται ὁ Ζεὺς βασιληᾶς ὄλου τοῦ κόσμου.

Τοῦ βασιληᾶ αὐτοῦ ἡ πρώτη φροντίδα ἦταν, ὁ ἴδιος και τὰ δέδελφια του, ν' ἀλλάξουν ἀπὸ τὴ μορφὴ τους και τὸ σῶμα, κάθε τι ποῦ ἔμοιαζε σὲ τέρατα, γιὰ νά μὴ θυμίζον τίποτε ἀπὸ τὴν παλιὰ γενιά τους, τὴν Τιτανική, ἀλλὰ ν' ἀρχίσουν ἔτσι νέα γενεὰ θεῶν τοῦ Ὀλύμπου, με ἀνθρωπινὴ ὁμοίωσι.

Μ' ὄλη τὴ νίκη του αὐτὴ ὅμως ὁ Ζεὺς, ἀκόμη εἶχε ἐχθρούς του πολλοὺς γίγαντες, ποῦ φοβέριζαν νά γκρεμίσουν τὸν Ὀλυμπο. Εἶχαν κρυφθῇ, ἄλλοι στὴς Χαλκιδικῆς τὰ μέρη και ἄλλοι στὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου, και ἀπὸ κει ἐτάραζαν ὄλη τὴ χώρα γύρω, κυλώνοντας βράχους πελώριους πάνω κάτω.

Ἀναβαν και φωτιές μεγάλες σὲ ὑφαιστεια ποῦ μ' αὐτὰ κινδύνευε νά καταστραφῇ ὁ τόπος.

Ὁ Ζεὺς γιὰ νά τοὺς κάνει νά ἡσυχάσουν στέλνει τὸν Ποσειδῶνα, τὸν ἀδελφὸ του, κάτω στὰ βάθη τῆς θάλασσας και τοῦ δίνει ἐξουσία νά κυβερνᾷ ἐκεῖ σάν βασιληᾶς, προστάζοντάς τον ν' ἀναταράξῃ τὴ θάλασσα, ὅσοπο νά ἔμειν μέσα στὴ γῆ και νά πνίξῃ ὅσους γίγαντες βροῦν τὰ κύματα στὶς σπηλιές ποῦ ἦσαν κρυμμένοι.

Και τώρα ὅταν ὁ Ζεὺς ἔμεινε μόνος θεὸς στὸν Ὀλυμπο, ἀποφασίζει νά πάρῃ συντρόφισσά του μιὰ παλιὰ θεά, ποῦ ὡς τώρα ἦταν παραμερισμένη—τὴν Μῆτι—ποῦ στὴ γλώσσα τὴ παλιὰ, θὰ πῆ σοφία ἢ γνώσι. Και ἔχοντας τέτοια συντρόφισσα ἀρχίζει νά βάλῃ στὸν κόσμο τάξι και ἄρμονία. Και τὸ σκοτάδι φεύγει, με τὴ νέα αὐτὴ βασιλεία τοῦ Διὸς κι' ἔρχεται φῶς στὴ γῆ!

Αὐτὴ ἡ τάξι και ἡ ἄρμονία εἶναι ποῦ νίκησε τοὺς Γίγαντες και τοὺς Τιτάνες, δηλαδή τὴν ἀταξία και τὴν καταστροφὴ,

Γιατὶ τὸ σκοτάδι νικεῖται ἀπὸ τὸ φῶς, τὸ κακὸ νικεῖται ἀπ' τὸ καλὸ, κι' ἡ βαρβάρτητα νικεῖται ἀπ' τὸν πολιτισμὸ. Και νικητὴς ὄλων αὐτῶν εἶναι ὁ Ζεὺς, ποῦ ὅπως εἶπαμε θὰ πῆ φῶς και λάμψη.

Κι' ἔχει σύντροφο τὴν Μῆτι ποῦνε ἡ σοφία, και τὰ παλάτια του εἶναι ἐκεῖ ψηλὰ στὸς οὐρανούς, ποῦ φθάνουν οἱ κορφές τοῦ Ὀλύμπου.

Θὰ δοῦμε τώρα πῶς δημιουργήσε νέα γενιά θεῶν, ὁ Ζεὺς ὁ βασιληᾶς ὄλου τοῦ κόσμου και τῶν θεῶν.

Γαλλικὸ
Μυθιστό-
ρημα

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Τοῦ
RENE
VIGO

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὁ Ζὰκ ἔμεινε γιὰ λίγο συλλογισμένος. Δὲν μπορούσε νὰ ἐξηγήσῃ πῶς ἦταν δυνατόν νὰ φύγῃ ἓνας ἄνθρωπος μέσα ἀπὸ ἓνα λεωφορεῖο σχίζοντας τὴν κουκούλα στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ νὰ μὴ τὸν δοῦν οἱ διαβάτες.

— Ἀπὸ ποῦ μπήκατε στὸ δικαστήριο; ρώτησε τὸν σωφῆρ.

— Ἀπὸ τὴν πόρτα πού βλέπετε ἔκει κάτω.

— Ἐκείνη πού εἶνε κλειστή;

— Ναί, τὴν ἀνοίγουν μόνον ὅταν περνᾷ τὸ λεωφορεῖο καὶ τὴν ξανακλείνουν ἀμέσως.

— Ἦταν πολὺς κόσμος ὅταν φθάσατε;

— Ὁ θυρωρὸς.

— Κανείς ἄλλος;

— Κανείς.

— Λοιπὸν ἐκεῖ θὰ τῶσκασε.

— Λέτε;

— Εἶνε ἀναμφισβήτητο.

Καὶ ἀφίνοντας τὸν σωφῆρ καὶ τὸν φύλακα ὁ νεαρὸς φίλος μας, ἐπῆγες νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὴν θύρα, ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχε περάσει τὸ λεωφορεῖο.

Ἐκαμε μίαν λεπτομερῆ ἐξέτασι τοῦ μέρους καὶ ἐπέισθη ὅτι ὁ Κινέζος ἐκεῖ ἀσφαλῶς εἶχε δραπετεύσει, ἀλλὰ σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμούς του δὲν θὰ εἶχε κατορθώσει νὰ φύγῃ ἀκόμη ἀπὸ τὸ Δικαστήριο!

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, εἶπε, τί θάκανα ἐγὼ ἂν ἦμουνα στὴ θέσι τοῦ Κινέζου.

Προχώρησε πρὸς τὸ διάδρομο καὶ βρῆκε μπροστά του δύο πόρτες.

— Κάποια ἀπ' αὐτὲς τὶς δύο πόρτες θὰ ἀνοίξε, εἶπε πάλι, μὰ ποιά;

Ἐκύτταξε προσεκτικὰ καὶ δὲν ἄργησε νὰ διακρίνῃ βήματα, πολλὰ βήματα, μερικὰ δὲ ἦσαν πολὺ μικρά, σὰν ἀπὸ πόδια παιδιοῦ. Εἶνε γνωστὸ ὅτι οἱ Κινέζοι ἔχουν πολὺ μικρὰ πόδια, καμιὰ λοιπὸν ἀμφιβολία πῶς τὰ ἴχνη τῶν βημάτων πού ἔβλεπε ἦσαν ἴχνη ἀπὸ τὰ βήματα τοῦ Κινέζου.

Τὰ ἀκολούθησε καὶ ἔφθασε ἔτσι σὲ μιὰ

πόρτα πού ἔγραφε ἀπ' ἔξω: «Γραφεῖον Ἀνακριτοῦ».

Ὁ Ζὰκ ἐκτύπησε, ἐπροσπάθησε ν' ἀνοίξῃ, μὰ ἡ πόρτα ἦταν κλειδωμένη ἀπὸ μέσα.

— Μπᾶ! περίεργο, εἶπε ἀφοῦ ἔσκυψε καὶ ἐκύτταξε, τὸ κλειδί εἶνε ἀπὸ μέσα, ἐπομένως κάποιος εἶνε μέσα. Ἔχει γούστο νᾶναι ὁ Κινέζος μας... Πρέπει νὰ μπορέσω ν' ἀνοίξω μὲ κάθε θυσία.

Μ' ἓνα ἐργαλεῖο πού εἶχε πάντα στὴν τσέπη του ἐσκάλισε λίγο τὴν κλειδαριά, πού χωρὶς πολὺ δυσκολία, ἀνοίξε.

Βρῆθηκε τότε σὲ ἓνα γραφεῖο πού φαινόταν ἄδειο, ἀλλὰ πρὶν προφθάσει νὰ κάμῃ μερικὰ βήματα, ἓνας ἄνθρωπος ὤμοιωσε ἀπάνω του καὶ δύο σιδερένια χέρια τὸν ἄρπαξαν ἀπὸ τὸν λαιμό.

Ὁ Ζὰκ, πού δὲν περιέμενε καθόλου αὐτὴ τὴν ἐπίθεσι, κόντεψε νὰ πέσῃ ἀνάσκελα καὶ μιὰ ἄγρια πάλη ἄρχισε τότε μεταξὺ τῶν δύο.

Ὁ Τσάγκ Λή, γιατί αὐτὸς ἦταν, προσπαθοῦσε νὰ κτυπήσῃ τὸν νεαρὸ ρεπόρτερ στὸ κεφάλι γιὰ νὰ τὸν ζαλίσει, ἀλλὰ ὁ Ζὰκ ἐπροφυλάσσετο μὲ μεγάλη ἐπιτηδειότητα.

Ὡς τόσο ὁ Κινέζος ὑπερτεροῦσε, ὄχι ἴσως γιατί ἦταν πιὸ δυνατός, ἀλλὰ πολὺ πιὸ λεπτός καὶ καθὼς εἶχε ἐπιτεθῆ πρῶτος εἶχε τὴν καλλίτερη θέσι.

Ὁ Ζὰκ ἐσκέφθηκε τότε τὸ περιστροφόνου, ἀλλὰ ὁ Κινέζος ἀντιληφθεὶς τὴν χειρονομία τοῦ νεαροῦ μας φίλου, ἔβαλε ὅλα του τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὸν ἐμποδίσει.

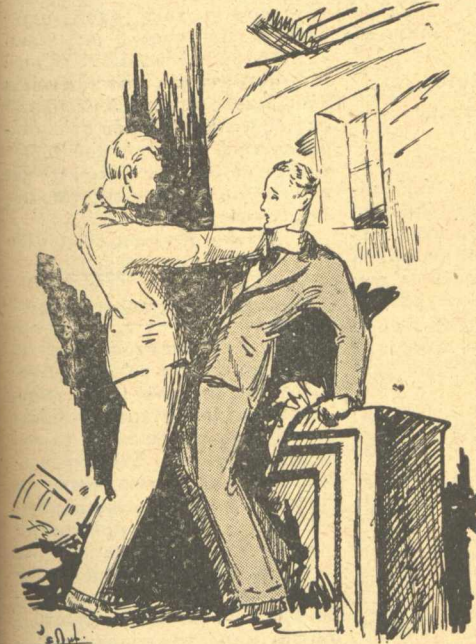
Ὁ ἀγὼν ἦταν τρομερός. Ἐξῆφνα ὁ Κινέζος κατορθώνει καὶ δίνει μιὰ δυνατὴ γροθιά στὸν Ζὰκ καὶ τὸν πετάει κάτω λιπόθυμο. Βρῆκε τότε τὴν εὐκαιρία καὶ τὸ σκάκει. Εὐτυχῶς ἡ λιποθυμία τοῦ Ζὰκ δὲν κρατεῖ πολὺ. Σὲ δύο τρία δευτερόλεπτα συνέχεται καὶ ἡ πρώτη του σκέψις εἶνε νὰ κινήσῃ τὸν Κινέζο.

Τὸν βλέπει ν' ἀνοίγῃ τὸ παράθυρο καὶ νὰ πηδάῃ ἔξω, πηδαίει καὶ αὐτὸς ἀπὸ πίσω καὶ συγχρόνως φωνάζει:

— Πιάστε τον! Πιάστε τον!

Μερικοὶ διαβάτες ἔσπευσαν καὶ ἔφραξαν τὸν δρόμο τοῦ Κινέζου, ἀλλ' αὐτὸς τοὺς ἔσπρωξε καὶ ἐπροσέερασε, ὅταν ἔτρεξαν καὶ οἱ ἀστυφύλακες, πού εἶχαν ἀκούσει τὶς φωνὲς τοῦ Ζὰκ καὶ κατώρθωσαν νὰ τὸν συλλάβουν.

Ὁ Ζὰκ δὲν ἐπερίμενε νὰ ἰδῇ περισσότερα, ἐπήδησε στὸ πρῶτο ταξί πού βρέθηκε



... δύο σιδερένια χέρια τὸν ἄρπαξαν ἀπὸ τὸν λαιμό.

μπροστά του καὶ ἔτρεξε στὸ γραφεῖο τῆς ἐφημερίδος του νὰ γράψῃ τὸ ἄρθρο του.

— Εἶσαι ὁ Ἄσπος τῶν ρεπόρτερ! τοῦ εἶπε ὁ Διευθυντῆς του καὶ ὁ τίτλος αὐτὸς τοῦ ἔμεινε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ὁ Φάρος τῶν Μαρσούν

Ἦταν μιὰ βραδεῖα ἄγρια. Ἐβρεχε οραγδαῖα, ὁ ἀέρας ἐσφύριζε σὰν μανιασμένο θηρίο καὶ ὁ Ζὰκ καθισμένος στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ του, ἐπερίμενε κανένα ἀπρόοπτο πού θὰ τὸν ἔκανε πάλι νὰ δείξῃ τὴν ἀστυνομική του δεινότητα.

— Ἀρχισα νὰ μουχλιάζω, κύριε Διευθυντά, εἶπε καὶ ὁ Διευθυντῆς χαμογέλασε μὲ καλωσύνη καὶ τοῦ ἀπήντησε:

— Μοῦ φαίνεται πῶς μπορεῖς νὰ ξεκουρασθῆς λιγάκι. Φοβᾶσαι μὴ χάσης τὴν ἀξία

σου ἢ μὴ σοῦ πάρουν τὸν τίτλο τοῦ «Ἄσπος»;

— Ἀδιαφορῶ γιὰ τοὺς τίτλους, κύριε Διευθυντά, ἀλλὰ ἡ ἀπραξία ξέρετε πῶς μ' ἐνοχλεῖ πάντα.

— Τί θές νὰ κάνωμε ἀφοῦ δὲν γίνεται τίποτα; Ἔπειτα μ' αὐτὸ τὸν διαβολόκαιρο πρέπει νάσαι εὐχαριστημένος πού δὲν ἔχεις τρεχάματα.

— Δὲν μπορῶ ἐν τούτοις νὰ σᾶς γράψω ἄρθρο γιὰ τὸν καιρὸ.

— Καὶ γιατί ὄχι;

— Δὲν θάξῃ κανένα ἐνδιαφέρον.

— Τοῦναντίον μάλιστα. Βέβαια ἐδῶ στὸ Παρίσι δὲν ἔχομε πολλὰ πράγματα. Μερικὰ καπέλλα πού φεύγουν, μερικὲς γλάστρες πού σοῦρχονται στὸ κεφάλι, ἂν περνᾶς κάτω ἀπὸ τίποτε ἀνθοστόλιστα παράθυρα, ἀλλὰ ἡ Γαλλία ἔχει καὶ ἄλλα μέρη.

— Ἔχει καὶ παράλια...

— Ἀκριβῶς! τί θάλεγες γιὰ ἓνα ταξειδάκι ὡς τὸν φάρο τῶν Μαρσούν; Εἶνε ἓνας φάρος ἐντελῶς ἀπομονωμένος, ὅπου ζοῦν δύο φαροφύλακες ἀπομονωμένοι καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο.

Τὰ μάτια τοῦ Ζὰκ ἔλαμψαν.

— Θέλετε νὰ πάω ἐκεῖ; ἐρώτησε.

— Ἄν ἔχῃς διάθεσι.

Ὁ φάρος τῶν Μαρσούν ἐψώνεται ἀγέρωχος καὶ ἐπιβλητικὸς σὲ ἀπόστασι ἑπτὰ μιλίων ἀπὸ τὶς βραχώδεις ἀκτὲς τῆς Βρετανίας καὶ τὸ κινητὸ φῶς του φωτίζει τὰ κύματα τοῦ Ἀτλαντικοῦ, προφυλάσσει τὰ πλοῖα ἀπὸ τὶς ξέρες καὶ ὅλα τὰ ἐπικίνδυνα σημεῖα.

Δυὸ ἄνθρωποι ζοῦσαν ἐκεῖ ἀπομονωμένοι μῆνες ὀλόκληρους καὶ ὅταν ἦταν μεγάλες τρικυμίες, τοὺς συνέβαινε νὰ περάσουν καὶ μῆνες ὀλόκληρους χωρὶς νὰ ἰδοῦν ἀνθρώπου πρόσωπο.

Ἦσαν οἱ δύο φαροφύλακες πού ἐπρόκειτο νὰ ἐπισκεφθῆ ὁ φίλος μας ὁ Ζὰκ.

Ἐνα χειμωνιάτικο πρωτὶ ἔφθασε σ' ἓνα μικρὸ λιμάνι, ἀπὸ τὸ ὁποῖο δὲν βρισκόταν μακριὰ ὁ φάρος τῶν Μαρσούν, μὰ ἦταν τέτοια θαλασσοταραχὴ, ὥστε κανένας βαρκῆς δὲν ἀποφάσιζε νὰ τὸν πάει ὡσαυτὸ ἐκεῖ.

Τοῦ κάκου ἐπρότεινε καλὴ πληρωμὴ ὁ Ζὰκ, τοῦ κάκου ἐπροσπαθοῦσε νὰ τοὺς πείσῃ, ὅλοι ἐδίσταζαν.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΜΑΣ

Ἐξετάσεις Ἐχολείων

στὴν Κέρκυρα

Τις 20 Μαΐου τὸ ἀπόγευμα τὰ σχολεῖα τῆς μέσης ἐκπαίδευσης ἐξετέλεσαν στὴν Κάτω Πλατεία τὴν ἐτήσια γυμναστική ἐπίδειξί τους.

Πρῶτὸ τὸ Γυμνάσιον ἀρρένων ἄρχισε μὲ σουηδικὲς ἀσκήσεις καὶ μετ' ἐπίδειξιν ξιφασίας ὃ δὲ μαθητὴς Γκριβλὰς παρέστησε τὸν δι-σκοβόλον τοῦ Μύρωνος καὶ ἐπέ-τυχε πληρέστατα.

Ἠκολούθησε ἔπειτα τὸ Ἀρσά-κειο μαζί μετ' τὸ Γυμνάσιον θη-λέων πού ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς στρατιωτικῆς μουσικῆς ἐχόρρευον ἔθνικους χορούς καὶ ἔπειτα τὸ Ἀρ-κειον ἔκαμε ἐπίδειξιν σουηδικῶν ἀσκήσεων ὑπὸ τὸ πρόσταγμα τοῦ γυμναστοῦ κ. Ντιοπούλου.

Ἐπικολούθησε παρέλασις ὄλων τῶν σχολείων πρὸ τῶν ὑπουργῶν κ.κ. Θεοτόκη καὶ Χατζηκυριακού



Ἐνα ἀπὸ τὰ πεδινὰ πυροβόλα πού ἔλαβαν μέρος στὴ μάχη.

καὶ οἱ μαθηταὶ διελθόντες ἀπὸ τὴν κέντρικὴν ὁδὸν τῆς πλατείας κατέ-ληξαν εἰς τὰ σχολεῖα τους δέπου καὶ διελύθησαν.

Τὴν ἐπομένην στὴν Κάτω ἐπίση-μα Πλατεία ἔγενεν ἐπίδειξις ἀσκήσεων τῆς Προπαρασκευαστικῆς Στρατιω-τικῆς Σχολῆς.

Οἱ ἱππεῖς τῆς σχολῆς ἐξετέλε-σαν διαφόρους ἀσκήσεις ὡς καὶ δρό-μους μετ' ἔμποδιον.

Οἱ μαθηταὶ πεζικοῦ ἐξετέλεσαν ἀσκήσεις μάχης μὲ πολυβόλα ἔχον-τες ὡς ἐχθρὸν τοὺς μαθητὰς τοῦ πυροβολικοῦ μετ' ὀρειβατικά πυ-ροβόλα των καὶ γίνεται σωστὴ μάχη μετ' ἄλλοις τραυματίας καὶ ἓνα νε-κρὸν, οἱ ὅποιοι ἐννοεῖται δὲν ἀγ-γοῦν νὰ γίνουν καλά.

Ἀκολουθοῦν ἀσκήσεις κατανλι-σμοῦ μετ' ἀπύσκηνα, οἱ γεννητοῖσι στήθην γέφυρα 32 μέτρων, ἀπὸ

τὴν ὁποῖαν περὶ ὃ στρατὸς καὶ ὕστερα τὴν καταστρέφουν μετ' δυ-ναμίτιδι καὶ ἡ στρατιωτικὴ ἐπίδει-ξις τελειώνει μετ' ἓνα ἀειμαυροῦ μὲ εὐφροσύνην ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς μου-σικῆς.

Τέλος 15 χωρικὲς ἀπὸ τὸ Γα-στοῦρι ντυμένες μετ' τὰ ὄμορφα κο-στοῦμια τους χορεύουν γραφικοὺς χορούς.

Κέρκυρα Ἑλληνοπούλου

Ροδοπέταλα

Αἰθέρινα μαγεμένα ροδοπέ-ταλα, χρυσάφια τραγουδήμενα, πόσο στὸ λογισμό μου μέσα κοι-τοῦκιτε, καὶ πόσο τὴ μυρωμένη ἀναπνοὴ σας μοῦ εὐφραίνει τὴν ἄβωλη ψυχὴ... Γλυκαῖες ῥόδινες ὄφας πόσο στοὺς στοχασμούς μου πάντα τρυγνῶτε καὶ πόσο στὰ τραγούδια μου, σὰν ἄγγελιοι χρυ-σοφτεροὶ πετάτε...

Χρυσὸ καμῦρι, θεῖο ὄμορφοῦ, ἀγγελικὴ ὄπτασις θεϊκὰ εὐω-διά...

Χρυσάφια μουκέτα. ἀτέ-λειωτες φορεσιῆς μαγεμένες, μα-γικά ροδοπέταλα.

Ζηλέω τὴν ὄμορφιά σας... μά τι ῥιζμὰ; νάχετε τόσο σύντομη ζωούλα.

Ἀνδρέας Ἀθανασόπουλος

Παλιὲς Ἀναμνήσεις

Ἦμορφο καλοκαιριὰ! Ἐθυμοῦμαι λίγες ὥραιες ἡμέρες πού πέρασα τὶς διακοπὲς στὴν ὄμορφη πατρίδα μου τὴ Ντι-λίγη!

Τὶ χαρούμενες στιγμὲς! Ἡ θάλασσα ἀπέραντο γαλάξειο σεν-τόνι ἀπλωτόαν σὰν ναρκωμένη. Περπατοῦσαμε στὴν ἄμμοι διὰ μᾶζι μετ' τις φίλες μου βαστών-τας στὸ χέρι τὰ μπανιέρια μας, θαρροῦσες πὼς πηγαίνομε νὰ ξυπνήσωμε πῶτες ἐμῆς τὴ γα-λανὴ θάλασσα πού θὰ μᾶς ἐδρό-σιζε μετ' τὰ κρῖνα νερά της.

Τὶ εὐχάριστη ἀλήθεια ζωὴ, τὶ γέ-λια, τὶ ξηνοισιά. Ἀκόμα θυ-μοῦμαι τὶς ὥραιες ἐξδρομὲς μας. Ποῖν νὰ φανῇ καμμιὰ ἀχιτίδα τοῦ ἡλίου ξεκινάγαμε κατ' ὄφω-τες ἀπὸ δέματο, ἀλλὰ χαρούμε-νες καὶ γεμάτες ζωὴ γιὰ τὶς ὥραιες ἐξοχέ. Τὸ πρῶνὸ δρο-σερὸ ἀεράκι φυσούσε καὶ κινού-

σε ἐλαφρὰ τὶς κατακόκινες πα-ραοῦνες κ' ἐστῆγνῶνε τὴν ὕψο-σια τῆς καταπράσινης χλόης. Οἱ ἀνάκιες κ' οἱ νεραντζιῆς σκορ-ποῦσαν τριγύρω τὰ μεθυστικὰ τους ἀρώματα. Τὰ πουλάκια ξένοιιστα κ' αὐτὰ τραγουδοῦσαν τὸν πρῶνὸ τους σκοποῦ συν-δένοντας τὰ τρελλά μας γέλια.

Κι' ἀκόμα, ὕστερα ἀπὸ τὴ χαρ-πὸν αἰσθάνθηκα σὰν ξανσιδὸν τοὺς δικούς μου πετῶ μετ' τὰ φτε-ρὰ τῆς φαντασίας μου στὸ διό-δροσο νησί μου πού μοῦ χάριζε τόσες εὐχάριστες στιγμὲς καὶ κλείνει γὰ μένα τόσες γλυκαῖες ἀναμνήσεις.

Καίγια Καρομιτζοπούλου

Μαρὸς στὸ ἡμερολόγιο

Μέσα στ' ἄλλα στολίδια τῆς κε-μορὰς μου, εἶναι κ' ἓνα ἡμερο-λόγιο κρημασμένο στὸν τοῦχο.

Ἄν παρατήρησῃ κανεὶς βλέπει, ὅτι μερικὰ τετραγωνάκια τὰ σα-πάτσι μὴ μὴ μεγάλα κόκκινη μολ-ιβιὰ. Κάθε μέρα πού περνᾶτε ε-ρβυσιμένα τετραγωνάκια πληθε-νοῦν καὶ τὰ ἄβυστα λιγοστάν-ουν. Αὐτὸ εἶναι ἡ μόνη μου πε-ρηγοριὰ. Κάθε πρῶτ', μόλις ξη-πνήσω, τρέχω, ἀρπάζω τὰ κόκ-κινω μολιβιὰ καὶ σὲ 2 λεπτὰ βε-βαιότατα σκουπίζω τὸ ἡμερολόγι-τροβῶ μὴ κόκκινη μολιβιὰ πὲ-ρα πέρα, καὶ μετ' ἀρχίζω τοῦ λογαριασμοῦ: σήμερα Δευτέρη, αὔριο Τρίτη, μεθᾶριο Τετάρ-τη, κ.ο.κ. μετὰ εὐχρηστικήν ἀπο-μακροῦμαι ἀπὸ τὸ ἡμερολόγι-τρο. Ἀλλὰ αὐτὸ συμβαίνει μόνο τὶς ἡμέρες τοῦ χειμῶνα.

Ἄνα ἔρθη τὸ καλοκαίρι ὄλο-ἀλλάζουν. Τὸ πρῶτ', μόλις σηκω-θῶ, πέρνω τὸ μολιβιὰ καὶ μετ' ἀ-ρχὰ βήματα διευθύνομαι πρὸς τὸ ἡμερολόγι' ὅταν φθάσω δια-ψύξω, λίγο ἀλλὰ στὸ τέλος σηκώ-νῶ τὸ χέρι μου καὶ ἀρχίζω νὰ τρ-βῶ τὴν μολιβιὰ μου πολὺ σα-καὶ ἀπαλά!

Γι' αὐτὸ, μετ' ἓνα ματιὰ ὃ κ-θένας θὰ δῆ ὅτι οἱ μολυβιῆς σ-μὲρος τοῦ χειμῶνα εἶναι χονδρ-ὲν ὠ τοῦ καλοκαιριοῦ ἀντιθέ-τ' ἀπαλὰ καὶ λεπτέ.

Πέστε μου καὶ σεῖς δὲν εἶ-δίχην νὰ μετρῶ τὶς μέρες τὸν μ-ώνα καὶ τὸ καλοκαίρι νὰ λυ-μαι πού τὶς βλέπω νὰ περνῶ-Βοσπορίτισαι



Ἀθήναι— Πινδάρου 30. Ὡραὶ γραφείου 5-8 μ. μ. πλὴν Πέμπτης καὶ Κυριακῆς.

Μεταξὸ μας

Ἄγαπητά μου παιδιὰ,

Θὰ σὰς διηγηθῶ σήμερα μετ' δύο-λόγια μὴ ἀκνή πού ἔγνευε νὰ πα-ρακολουθῆσω κατὰ τὰ τέλη τοῦ χειμῶνος. Κατέβαινα τὴν ὁδὸν Ἰα-ποκοράτους κατὰ τὰς 7 τὸ ἀπόγευμα. Εἶχε ἀρχίσῃ ἡδὴ νὰ σκοτεινιάξῃ καὶ ἡ ψυχρὰ ἦταν ἀκόμη ἀρκετὰ ἀι-σθητή.

Στὸ σκαλοπάτι μᾶς πόρτας μὴ γεροῦλα ἦταν καθισμένη, κουνου-λωμένη ὅσο μοροῦσε ἡ δυστυχ-σμένη στὸν μποζά τῆς, καὶ προ-σπαθοῦσε νὰ συγκινήσῃ τοὺς δια-βάτας γιὰ νὰ μαζέψῃ καμμιὰ δρα-χμοῦλα.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἓνα γνωστό μου παιδάκι ὃ Κωστήκης Παπα-νικολόπουλος ἔβασ ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀγαπητούς μας σήμερα συνδρομη-τάς, ἔστριβε τὴ γωνιά τοῦ δρόμου μᾶζι μετ' τοὺς γονεῖς του. Ἀν μ' ἀντελήφθησαν κ' ἐγὼ βιαστικὴ κα-θῶς ἤμωνα δὲν τοὺς ἔδωσα γνω-σμίαν, καθὼς ὅμως πηγαινα νὰ τοὺς προσπεράσω, εἶδα τὸν Κωστήκη νὰ κοιτοστῆται μπροστὰ στὴν γρη-οῦλα, κ' ἔπειτα γυρίζοντας πρὸς τὸν πατέρα του, τὸν ἀκούσα νὰ λέη: «Μπαμπάκα, ἔξερεις τί θάθελα, νὰ εἶχα νὰ δώσω σ' αὐτὴν τὴν κακο-μοῖρα ὅσα χρήματα θὰ μάζεψε ἀπὸς ἀπ' ὄλο τὸν κόσμο, γιὰ νὰ μοροῦσε μὴ ὠρα ἀρχήτερα νὰ πάη σπύτι της.»

Κοντοστάθηκα κ' ἐγὼ, γιὰ τὴ ἄ-θελα μου εἶχα τὴν περσόνην νὰ ἴδῶ τὴν συνέχεια. Εἶδα τὸν πατέ-ρα τοῦ Κώστα νὰ κντᾶξῃ μὲ τρυ-φερότητα τὸ γιού του, ὕστερα νὰ γυρῆ πρὸς τὰ πίσω, καὶ τὸν ἀκού-σα νὰ ρωτᾶ τὴ γρηοῦλα: «Πόσα θὰ μαζέψῃς ὡς τὴ νύχτα νῦρὰ μου;»

Ἐκείνη ἀφοῦ τὸν κῆταξε μετ' δυσπιστία, κάτὶ μορφοῦσε. Τότε ὃ πατέρας τοῦ Κώστα ἐβγάλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα νόμισμα καὶ τῶ-δωσε στὸ παιδί του νὰ τῆς τὸ δώσῃ, ἐπὶ συγχρόνως τῆς εἶπε: «Καὶ τώρα σηκὼ καὶ τράβα γρηγορὰ ὅ-σπύτι σου, εἶναι ἐπιθυμία τοῦ γυ-οῦ μου.»

Καὶ πράγματι ἡ γρηοῦλα ψιθυ-ρίζοντας κάτὶ σηκώθη κ' ἐπῆρε τὸν ἀνήφορο, ἐπὶ ὃ Κωστήκης σιω-πηλὸς καὶ σὰν συγκινημένος, ποῖος ἔξερει γιὰ τὸ καλὸ πού εἶχε κάνει ἡ γιὰ τὴν ἀκράσι πού εἶχε βρῆ ἵπὸν πατέρα του, ἐξακολουθοῦσε τὸ δρόμο του μετ' τοὺς γονεῖς του.

Καὶ τώρα ἡ ἀνάμνησις αὐτῆς τῆς σκηρῆς πού μοῦ εὐτυχε νὰ παρα-κολουθῆσω, μετ' σπρώχνει νὰ σὰς κάμου μὴ πρότασι. Τὶ λέτε δὲν θάταν ὠρατὸ νὰ ἐγκαινιάζαμε στὸ περιοδικὸ σας μὴ στήλη «Καλῶν Πράξεων»; Καθένας δηλαδὴ ἀπὸ σὰς, τοὺς καλοῦς μας ἀναγνώστας, θὰ εἶχε δικαίωμα νὰ μᾶς ἀναψῆ μὴ καλὴ πρᾶξι πρὸς ἀνθρώπους ἢ ζῶα, πρᾶξι πού ὃ ἴδιος θάκαμε ἢ καὶ κάποιος γνωστός του ἢ φίλος. «Τὰ Ἑλληνόπουλα» θὰ τὴν δημο-σίουν στὴν εἰδικὴ στήλη, κ' ἔτσι σὺν-ἀγα καὶ τὰ παιδιά πού ἴσως δὲν θάξαν δοκιμάσῃ τὴ γλύκα μᾶς εὐγενικῆς χειρονομίας, θὰ παρεκι-νοῦντο κ' αὐτὰ στὸ καλὸ.

Εἶμαι βεβαία πὼς τὴν ἰδέαν αὐτὴν θὰ τὴν ἀσπασθοῦν μ' ἐνθουσιασμό ὄλο οἱ καλοὶ μου φίλοι, ἄς δοῦμε λοιπὸν ἄν μάντεσα σωστά.

Ο ΚΥΚΛΟΣ ΜΑΣ

ἐλάβαμε τὰς λύσεις, τὸ ψευδώνυ-μα ὁμως δὲν ἐνεκρίθησαν γιὰτι δὲν ἐσυνοδεῦντο ἀπὸ τὶς ἐγ-γραφίσεις ψευδωνύμων.

Ἄνδρέαν Ἀθανασόπουλου. Σοῦ ἐστειλάμε τὰ πρῶτα φύλλα πού σοῦ ἔλειπαν καὶ σ' εὐχαρι-στοῦμε γιὰ τὶς ἐνέργειες σου πρὸς διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μας. Περιμένομε γρηγορὰ καὶ ἀποτελέσματα. Γιὰ τὸ ψευδώνυ-μο ὁμως δὲν ἐστειλες ἔγκρισι. Τὴν περιμένομε.

Ἰωάννην Μωραϊτήν, Τζου-λιαν Κουρουσοπούλου. Φύλλα ἐ-στάλησαν.

Βασίλειον Ἀλιβερίτην. Σὲ ἐγγράφομε συνδρομητὴ ἀπὸ τὸς 10 Ἰουνίου ὅπως μᾶς ζήτησ, ἄλλ-α γιὰ νὰ συνεχισθῇ ἡ ἀποστο-λή τοῦ φύλλου, πρέπει νὰ μᾶς ἐμβάσης τὴν συνδρομὴν σου διὰ τραπεζιτικῆς ἢ ταχυμῆς ἐπιτα-γῆς, καθὼς καὶ τὴν ἔγκρισιν ψευ-δωνύμου γιὰ νὰ σοῦ ἐγκρίνωμε τὸ ψευδώνυμο πού διάλεξες.

Κάβον τῆς Κυρῆς. Θὰ σὲ περι-μένομε νὰ λάβῃς μέρος στὸν δευτέρο διαγωνισμό μας.

Ἐμμ. Καζαμπάκαν. Σοῦ στέλ-νυμε ὄλα τὰ φύλλα ἀφοῦ θὰ εἰ-σαι τακτικὸς ἀναγνώστης μας καὶ περιμένομε τὴ συνεργασία σου.

Νικόλαον Ὁρολογόπουλου. Τὸ ψευδώνυμο χρειάζεται γιὰ νὰ λαμβάνεις μέρος στὴν κίνησι καὶ μορεῖς νὰ στείλῃς τὴν ἐγ-κρισι μὲ γραμματόσημα μέσα σὲ γράμμα.

Σπυρ. Αἴτην. Σ' ἐγράψαμε συνδρομητὴ καὶ σοῦ ἐστειλάμε τὰ ἐκδοθέντα ἀντίτυπα.

Κοῦλαν καὶ Πόπην Βενοῦκα. Σὰς ἐγράψαμε συνδρομητὰς καὶ ἄν σὰς λείπῃ κανένας ἀριθμὸς φύλλου σὰς παρακαλοῦμε νὰ μᾶς τὸν ζητήσετε νὰ σὰς τὸν στεί-λωμε.

Ἄρ. Μακρήν, Γ. Παπαδια-μαντόπουλου. Γιὰ νὰ ἐγκριθοῦν τὰ ψευδώνυμα χρειάζονται δι-καίωμα ἐγκρίσεως, τὰ ὅποια δὲν ἤφαμε μέσα στὰ γράμματα σας.

Γ. Βρεττόν. Μεταφράσεις δὲν

ὄλονοι κατὶ σηκώθη κ' ἐπῆρε τὸν ἀνήφορο, ἐπὶ ὃ Κωστήκης σιω-πηλὸς καὶ σὰν συγκινημένος, ποῖος ἔξερει γιὰ τὸ καλὸ πού εἶχε κάνει ἡ γιὰ τὴν ἀκράσι πού εἶχε βρῆ ἵπὸν πατέρα του, ἐξακολουθοῦσε τὸ δρόμο του μετ' τοὺς γονεῖς του.

Καὶ τώρα ἡ ἀνάμνησις αὐτῆς τῆς σκηρῆς πού μοῦ εὐτυχε νὰ παρα-κολουθῆσω, μετ' σπρώχνει νὰ σὰς κάμου μὴ πρότασι. Τὶ λέτε δὲν θάταν ὠρατὸ νὰ ἐγκαινιάζαμε στὸ περιοδικὸ σας μὴ στήλη «Καλῶν Πράξεων»; Καθένας δηλαδὴ ἀπὸ σὰς, τοὺς καλοῦς μας ἀναγνώστας, θὰ εἶχε δικαίωμα νὰ μᾶς ἀναψῆ μὴ καλὴ πρᾶξι πρὸς ἀνθρώπους ἢ ζῶα, πρᾶξι πού ὃ ἴδιος θάκαμε ἢ καὶ κάποιος γνωστός του ἢ φίλος. «Τὰ Ἑλληνόπουλα» θὰ τὴν δημο-σίουν στὴν εἰδικὴ στήλη, κ' ἔτσι σὺν-ἀγα καὶ τὰ παιδιά πού ἴσως δὲν θάξαν δοκιμάσῃ τὴ γλύκα μᾶς εὐγενικῆς χειρονομίας, θὰ παρεκι-νοῦντο κ' αὐτὰ στὸ καλὸ.

Εἶμαι βεβαία πὼς τὴν ἰδέαν αὐτὴν θὰ τὴν ἀσπασθοῦν μ' ἐνθουσιασμό ὄλο οἱ καλοὶ μου φίλοι, ἄς δοῦμε λοιπὸν ἄν μάντεσα σωστά.

Κοντοστάθηκα κ' ἐγὼ, γιὰ τὴ ἄ-θελα μου εἶχα τὴν περσόνην νὰ ἴδῶ τὴν συνέχεια. Εἶδα τὸν πατέ-ρα τοῦ Κώστα νὰ κντᾶξῃ μὲ τρυ-φερότητα τὸ γιού του, ὕστερα νὰ γυρῆ πρὸς τὰ πίσω, καὶ τὸν ἀκού-σα νὰ ρωτᾶ τὴ γρηοῦλα: «Πόσα θὰ μαζέψῃς ὡς τὴ νύχτα νῦρὰ μου;»

Ἐκείνη ἀφοῦ τὸν κῆταξε μετ' δυσπιστία, κάτὶ μορφοῦσε. Τότε ὃ πατέρας τοῦ Κώστα ἐβγάλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα νόμισμα καὶ τῶ-δωσε στὸ παιδί του νὰ τῆς τὸ δώσῃ, ἐπὶ συγχρόνως τῆς εἶπε: «Καὶ τώρα σηκὼ καὶ τράβα γρηγορὰ ὅ-σπύτι σου, εἶναι ἐπιθυμία τοῦ γυ-οῦ μου.»

Καὶ πράγματι ἡ γρηοῦλα ψιθυ-ρίζοντας κάτὶ σηκώθη κ' ἐπῆρε τὸν ἀνήφορο, ἐπὶ ὃ Κωστήκης σιω-πηλὸς καὶ σὰν συγκινημένος, ποῖος ἔξερει γιὰ τὸ καλὸ πού εἶχε κάνει ἡ γιὰ τὴν ἀκράσι πού εἶχε βρῆ ἵπὸν πατέρα του, ἐξακολουθοῦσε τὸ δρόμο του μετ' τοὺς γονεῖς του.

Καὶ τώρα ἡ ἀνάμνησις αὐτῆς τῆς σκηρῆς πού μοῦ εὐτυχε νὰ παρα-κολουθῆσω, μετ' σπρώχνει νὰ σὰς κάμου μὴ πρότασι. Τὶ λέτε δὲν θάταν ὠρατὸ νὰ ἐγκαινιάζαμε στὸ περιοδικὸ σας μὴ στήλη «Καλῶν Πράξεων»; Καθένας δηλαδὴ ἀπὸ σὰς, τοὺς καλοῦς μας ἀναγνώστας, θὰ εἶχε δικαίωμα νὰ μᾶς ἀναψῆ μὴ καλὴ πρᾶξι πρὸς ἀνθρώπους ἢ ζῶα, πρᾶξι πού ὃ ἴδιος θάκαμε ἢ καὶ κάποιος γνωστός του ἢ φίλος. «Τὰ Ἑλληνόπουλα» θὰ τὴν δημο-σίουν στὴν εἰδικὴ στήλη, κ' ἔτσι σὺν-ἀγα καὶ τὰ παιδιά πού ἴσως δὲν θάξαν δοκιμάσῃ τὴ γλύκα μᾶς εὐγενικῆς χειρονομίας, θὰ παρεκι-νοῦντο κ' αὐτὰ στὸ καλὸ.

Εἶμαι βεβαία πὼς τὴν ἰδέαν αὐτὴν θὰ τὴν ἀσπασθοῦν μ' ἐνθουσιασμό ὄλο οἱ καλοὶ μου φίλοι, ἄς δοῦμε λοιπὸν ἄν μάντεσα σωστά.

Κοντοστάθηκα κ' ἐγὼ, γιὰ τὴ ἄ-θελα μου εἶχα τὴν περσόνην νὰ ἴδῶ τὴν συνέχεια. Εἶδα τὸν πατέ-ρα τοῦ Κώστα νὰ κντᾶξῃ μὲ τρυ-φερότητα τὸ γιού του, ὕστερα νὰ γυρῆ πρὸς τὰ πίσω, καὶ τὸν ἀκού-σα νὰ ρωτᾶ τὴ γρηοῦλα: «Πόσα θὰ μαζέψῃς ὡς τὴ νύχτα νῦρὰ μου;»

Ἐκείνη ἀφοῦ τὸν κῆταξε μετ' δυσπιστία, κάτὶ μορφοῦσε. Τότε ὃ πατέρας τοῦ Κώστα ἐβγάλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα νόμισμα καὶ τῶ-δωσε στὸ παιδί του νὰ τῆς τὸ δώσῃ, ἐπὶ συγχρόνως τῆς εἶπε: «Καὶ τώρα σηκὼ καὶ τράβα γρηγορὰ ὅ-σπύτι σου, εἶναι ἐπιθυμία τοῦ γυ-οῦ μου.»

Καὶ πράγματι ἡ γρηοῦλα ψιθυ-ρίζοντας κάτὶ σηκώθη κ' ἐπῆρε τὸν ἀνήφορο, ἐπὶ ὃ Κωστήκης σιω-πηλὸς καὶ σὰν συγκινημένος, ποῖος ἔξερει γιὰ τὸ καλὸ πού εἶχε κάνει ἡ γιὰ τὴν ἀκράσι πού εἶχε βρῆ ἵπὸν πατέρα του, ἐξακολουθοῦσε τὸ δρόμο του μετ' τοὺς γονεῖς του.

Καὶ τώρα ἡ ἀνάμνησις αὐτῆς τῆς σκηρῆς πού μοῦ εὐτυχε νὰ παρα-κολουθῆσω, μετ' σπρώχνει νὰ σὰς κάμου μὴ πρότασι. Τὶ λέτε δὲν θάταν ὠρατὸ νὰ ἐγκαινιάζαμε στὸ περιοδικὸ σας μὴ στήλη «Καλῶν Πράξεων»; Καθένας δηλαδὴ ἀπὸ σὰς, τοὺς καλοῦς μας ἀναγνώστας, θὰ εἶχε δικαίωμα νὰ μᾶς ἀναψῆ μὴ καλὴ πρᾶξι πρὸς ἀνθρώπους ἢ ζῶα, πρᾶξι πού ὃ ἴδιος θάκαμε ἢ καὶ κάποιος γνωστός του ἢ φίλος. «Τὰ Ἑλληνόπουλα» θὰ τὴν δημο-σίουν στὴν εἰδικὴ στήλη, κ' ἔτσι σὺν-ἀγα καὶ τὰ παιδιά πού ἴσως δὲν θάξαν δοκιμάσῃ τὴ γλύκα μᾶς εὐγενικῆς χειρονομίας, θὰ παρεκι-νοῦντο κ' αὐτὰ στὸ καλὸ.

Εἶμαι βεβαία πὼς τὴν ἰδέαν αὐτὴν θὰ τὴν ἀσπασθοῦν μ' ἐνθουσιασμό ὄλο οἱ καλοὶ μου φίλοι, ἄς δοῦμε λοιπὸν ἄν μάντεσα σωστά.

γίνονται δεκτὲς γιὰ τὸν Διαγωνισμό χαρῶς, μόνον πρωτότυπα.

Κατίναν Σαβ. Σὲ συγχαίρομε πού εἶσαι τύπος καὶ ὑπογραμμὸς τάξεως καὶ περιμένομε τὴν συνεργασίαν σου.

Εὐ. Χάσπαρη. Θὰ προσπαθήσωμε νὰ σ' εὐχαριστήσωμε, μολονότι δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐκολο.

Ηρ. Παπαδάτου. Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν περιγραφή σου καὶ τὶς φωτογραφίες.

Π. Κοροβέση. Τὰ φύλλα σοῦ ἐστάλησαν, ὅσο γιὰ τὸ ψευδώνυμο πρέπει νὰ στείλῃς τὸ δικαίωμα ἐγκρίσεως (10 δρχ. σὲ γραμματόσημα) γιὰ νὰ ἐγκριθῇ.

Ἐλάβαμε ἀργοπορημένες λύσεις καὶ δελτία χαρῶς τοῦ 1ου φύλλου ἀπὸ τοὺς Νικόλαον Ὀρολογόπουλον, Ἀπόστολον Κουλουβάτον, Μάχη Βλιτσάκη, Μ. Παναγιωτόπουλον. Διον. Καλλιβωκᾶν, Δημήτριον Κωνσταντοπούλου. τοῦ 2ου φύλλου ἀπὸ τοὺς Δ. Κουλουβάτον, Εὐ. Θεοφιλοπούλου, Δ. Κωνσταντοπούλου, Μ. Παλαμιώτου, Δ. Καλλιβωκᾶν, Μ. Βλιτσάκη. Τοῦ 3ου φύλλου ἀπὸ τοὺς Θάνου Χουτζούμη, Κατίνα Σαββανῆ, Γεώργιον Καλιμηγεράκη, Μ. Βλιτσάκη, Μ. Παναγιωτοπούλου Μαριέττα Βαλσαμάκη, Λένα Ἀργυριάδη, Διονύσιον Καλλιβωκᾶν Δ. Κωνσταντοπούλου.

Ἐλάβαμε λύσεις καὶ δελτία χαρῶς τοῦ 4ου φύλλου ἀπὸ τοὺς Ἐδουάρδον Βράττις, Εὐτυχία Θεοφυλοπούλου, Μήτσα Γεωργαντᾶ, Μιχαὴλ Λευκαδηόν, Κωνσταντίνον Χατζηθαθανασίου Κωστάκη Ἀξελόν, Κατίνα Σαββανῆ, Δημήτριον Παπακώστα, Κωνσταντ. Ζαγγονίηνην, Γρηγόριον Ζητριδῆν, Δανάην Παυλίδου, Γεώργιον Βρεττόν, Γεράσιμον Λιβισράτον, Ἡρακλῆν Παπαδάτον, Γεώργιον Καλιμηγεράκη, Νίκον Πολίτην, Βίκτωρα Μελά, Λιλὴ Φάρου, Γουίλλιαμ Πανᾶ, Αἰκατερίνη Σβορώνου, Διονύσιον Ἀντανασιώτην, Κωνσταντίνον Μαλακούτην, Μαρίκα Σαράντη Μάχην Βλιτσάκη, Μαρία Παναγιωτοπούλου Νικόλαον Ὀρολογόπουλον, Μαριέττα Βαλσαμάκη, Λένα Ἀργυριάδη, Διον. Καλλιβωκᾶν, Μ. Γρηγοριάδην, Δ. Κωνσταντοπούλου.

Ἀπὸ τὸν ἕνα στὸν ἄλλο

Ἔσοι συμμετοχῆς 1-20 λέξεις δρχ 8 καὶ γὰ κάθε ἐπὶ πλέον λέξη 50 λε πτά.

Καλὰ κάνεις καὶ δὲν με φοβάσαι, Ἄλκυόν, Μόνον κοτόπουλα τρώγω με μεγάλη ὄρεξι.

Ποηρῆ Ἀλεπουδίτσα

Μικρὲ Κριτῆ,

Θέλω ν' ἀλληλογραφῶ μαζί σου. Πές μου τὶ βιβλία διαβάξεις, σὲ ποιά τάξι εἶσαι καὶ σὲ ποιο σχολεῖο πᾶς;

Προμηθεὺς

Πειραιωτάτι,

Γιατὶ δὲν ξαναέγραψες τίποτε καὶ γιατί δὲν μοῦ ἀπήντησες σὲ ὅσα σοῦ εἶχα γράψῃ στὸ 4ο φύλλο;

Ρέα

Ἀλληλογραφῶ με ὄλους—85 Ἑλληνόπουλο

Ἑλληνόπουλα:

Μὲ τὴν ἐγκρίσει τοῦ ψευδωνύμου ἐρχομαι νὰ σᾶς γνωστοποιήσω ὅτι ἀπὸ σήμερα πέραω καὶ ἐγὼ μέρος στὴν κίνησι τοῦ περιοδικοῦ.

Ὁ Μικρὸς Κριτῆς

Ἐγκρίσεις ψευδωνύμων

Δικαίωμα ἐγκρίσεως ψευδωνύμου γιὰ ὄλον τὸν χρόνον δρχ. 10. Πλάι στὸ ψευδώνυμο γράφεται τὸ ψῆφον ὅταν πρόκειται γι' ἀγόρια καὶ ἡ ὅταν πρόκειται γιὰ κορίτσια.

Ἐγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα Φράουλα (x) Ξανθὸς Ἀθηναῖος (α) Βοσπορίτισσα (x) Τόμπολα (x) Λουλουδί τοῦ Κάμπου (α) Ἄγνωστος (α) Μίκυ Μάους (α)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ Α΄ ΤΡΙΜΗΝΟΥ

Ἡ ἀρχὴ στὸ πρῶτο φύλλο. Δεχόμεθα λύσεις ἕως 25 Ἰουνίου

32. Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

—Χαράλαμπε τίνος εἶναι πάλι αὐτὸς ὁ . . . ;
—Ποιὸς καλέ;
—Αὐτὸς ποῦ εἶπα.

Κ. Μαλακούτης

33. Λεξιγρῖφος

Μία νότα μουσικῆ
Μὲ μικροῦλα μετοχῆ
Ἄν ἐνώσης,
Ἄρχαῖο σοφὸ θά φανερώσης:
Δ. Ἀντανασιώτης

34. Φίρδην - Μίγδην

Αἶκ νᾶ σρεπᾶω σάνασθλα
ικ' νᾶ οπιτοῦμας αβιδῶ
ἀτ ἱτλαφατ ἱλολαυνοποι
οπιτὲ νεδ νομησιῶ.
Ἑλληνικὸν Μέλλον

35. Αἶνιγμα

Μέσα σ' αὐτὸ φυτεῦνον
Μ' ἄν τὸ κεφάλι θραύσης
Καὶ τὸ λαμπρὸ ἀλλάξης
Μεγάλῃ καθαριότητι
Ἀμέσως θά θανατώσης.
Θ. Χουτζούμη

36 Φωνηεντόλιπὸν

· μ . . . σ — τ . ν — μ . . .
Αἰκ. Σβορώνου

37. Ἐρώτησις

Ποιοὶ ἄνθρωποι ἀποκεφαλιζόμενοι γίνονται ἄλλοι ἄνθρωποι;
Φράουλα

38 Πυραμίς

+ = σύμφωνον
. + . = σύνδεσμος
. . + . = νησι Κυκλάδων
. . . + . . = Ἑλληνικὴ πόλις
. . . . + = Μητρικαστιδὸν
Καθέτως κράτος τῆς Εὐρώπης;
Ἄτθις

39. Αἶνιγμα

Εἶμαι ὄρος τῆς Ἑλλάδος
μὰ ἄν μοῦ βγάλῃς τὸ κεφάλι
καὶ ἀλλάξης τὴν οὐρὰ
Μὴ καθίσης πολλὴ ὥρα
μήπως σ' εὖθῃ καμμιὰ ξάλη
καὶ τὴν πάθῃς γιὰ καλὰ.
Ξανθὸς Ἀθηναῖος

40. Πυραμίς

+
. + .
. . + . .
. . . + . . .
1.—Σύμφωνον 2.—Μέρος τοῦ προσώπου. 3.—Κράτος τῆς Εὐρώπης. 4.—Ποταμὸς τῆς Γαλλίας.
Καθέτως Κράτος τῆς Ἀσίας
Β. Αλιβέρτης